

גיליון 00005 : שנה 2015

בראשית +++++
שמות \$\$\$\$\$
ויקרא וווווו
במדבר #####
דברים זזזזז
קלל *****

נחמה ורחמי

קפה של שכונה

הבה להבא

כתב עת לשירה עברית עכשווית ועתידית

גיליון 00005: שנה 02015

וויאג' 01: 19,558,504,541 ק"מ מהדרך הארוכה הביתה
וויאג' 02: 16,137,605,700 ק"מ מהדרך הארוכה למטה

השגחה עליונה והכוונה אלוהית: יואב עזרא

עורך: עודד כרמלי

מערכת: ג'רמי פוגל, רעואל שועלי, רועי כספי

שמטרלינג: שרה שטריקר | ניקוד: רפי מוזס

עיצוב גיליון ופרסומות: **Über** | uber-nice.com

כל הגיליונות להורדה: HavaLeHaba.co.il
פייל: הבה להבא | מייל: HavaLeHaba@gmail.com

הגיליון רואה את האור בסיוע:

1965 - 2015
50 שנה
לחיים דיפלומטיים
ישראל-גרמניה
50 Jahre
Diplomatische Beziehungen
Deutschland-Israel

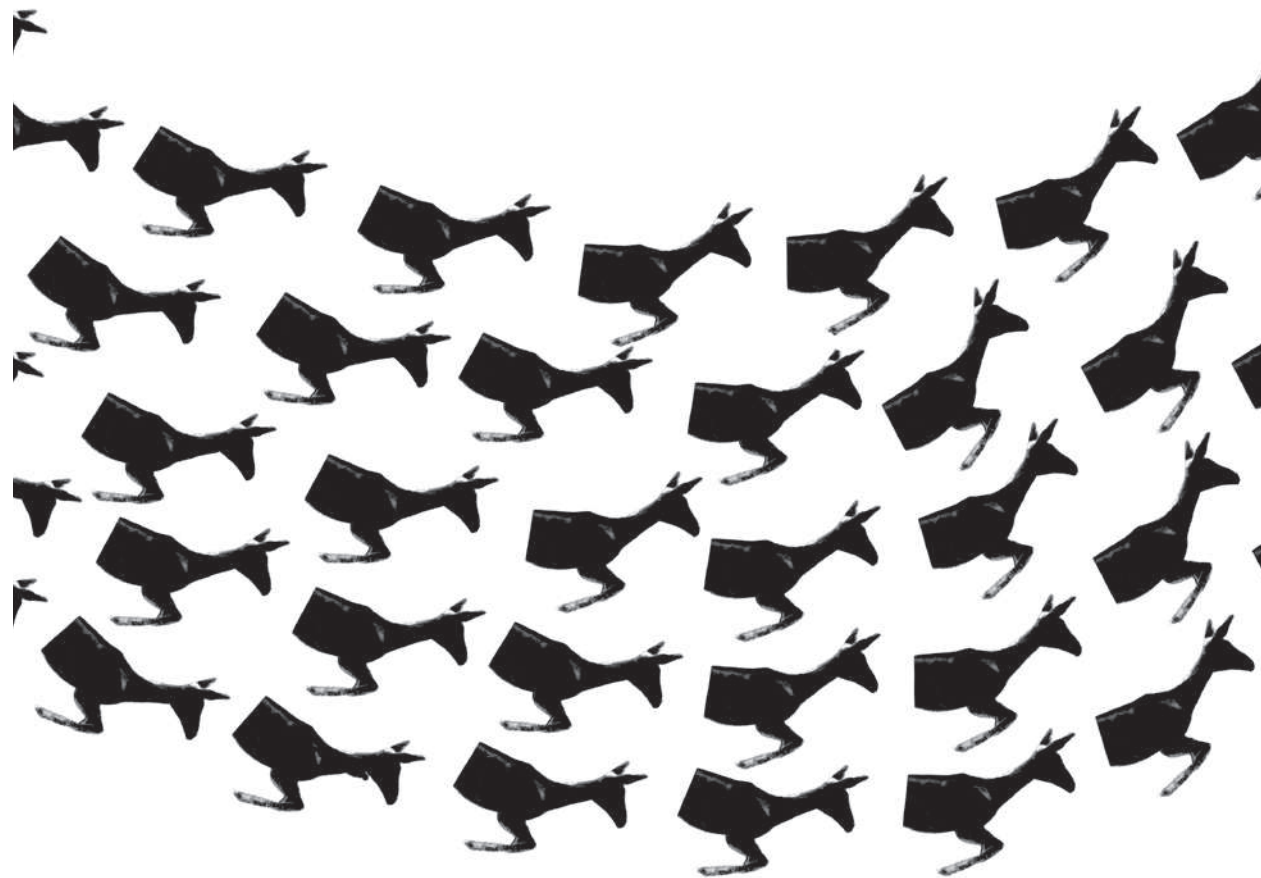
07:30 - 01:00
07:30 - 02:00
07:30 - 19:00
09:00 - 02:00

א'-ג'
ד'-ה'
ו'
שבת

03-6852326

-
אחד העם 144
פינת כיכר הבימה 2

הבה להבא
רואה את האור
בהוצאת: **להבה**

בין האין לברירה

הפתרון הקל עבורנו יהיה לברוח מהיקום הנצור. להפקיר את הזהב לגורלו. להסביר שאין אנו, אנשי הרוח, עוסקים בחומר, קל וחומר לא בתכונותיו, ולחטט עד פצע ברוח, כלומר בעצמנו: בפסיכולוגיה שלנו, בסוציולוגיה שלנו, במוסר ובצדק שלנו. היקום למדע והאדם לספרות.

זאת טעות. על מדעני הספרות מוטלת משימה לא פחות מורכבת מזו המוטלת על מדעני החומר. עלינו מוטלת המשימה, המדעית לגמרי, של חקר האפשרות. כי האין הוא כר פורה לאין שיעור יותר מהיש. כי על כל תכונה אחת שיש לזהב אפשר למנות לפחות מאה תכונות שאין לזהב - אבל היו יכולות להיות לו. חייזרים פרימיטיביים ירצו לדעת מה אנחנו יודעים על היש. חייזרים מפותחים יותר ישאלו מה הספקנו ללמוד על האין.

שירה, אומרים בצדק, לא יכולה לשנות את העולם. אבל שירה יכולה לשנות עולמות אפשריים. בעולמות אפשריים מלחמות עולם פורצות בגלל אי-דיוק באי-עובדות בשיר על אי-זהב. זה עניין של חיים ומוות ביד הדמיון. עלינו להבין את היחסים בין האין לברירה. עלינו לכבד את האפשרות לפחות, אם לא הרבה יותר, מכפי שאנו מכבדים את המציאות.

הגיליון שלפניכם מלא בשירים שמתעלמים מהמציאות. אלה שירים הזויים ומנותקים. אלה אינם שירים צודקים פוליטית ולא שירים טובים מוסרית. שירים אלה נכתבו בעד ונגד נושאים שאין לכם דעה עליהם, כדי שאתם לא תוכלו אושומטית להיות בעד או נגד השירים. והם עושים את כל זאת, והרבה פחות, אפילו מבלי להיות יפים. הם לא נכתבו כדי להיות יפים. הם נכתבו כדי להיות טועים - ובגדול.

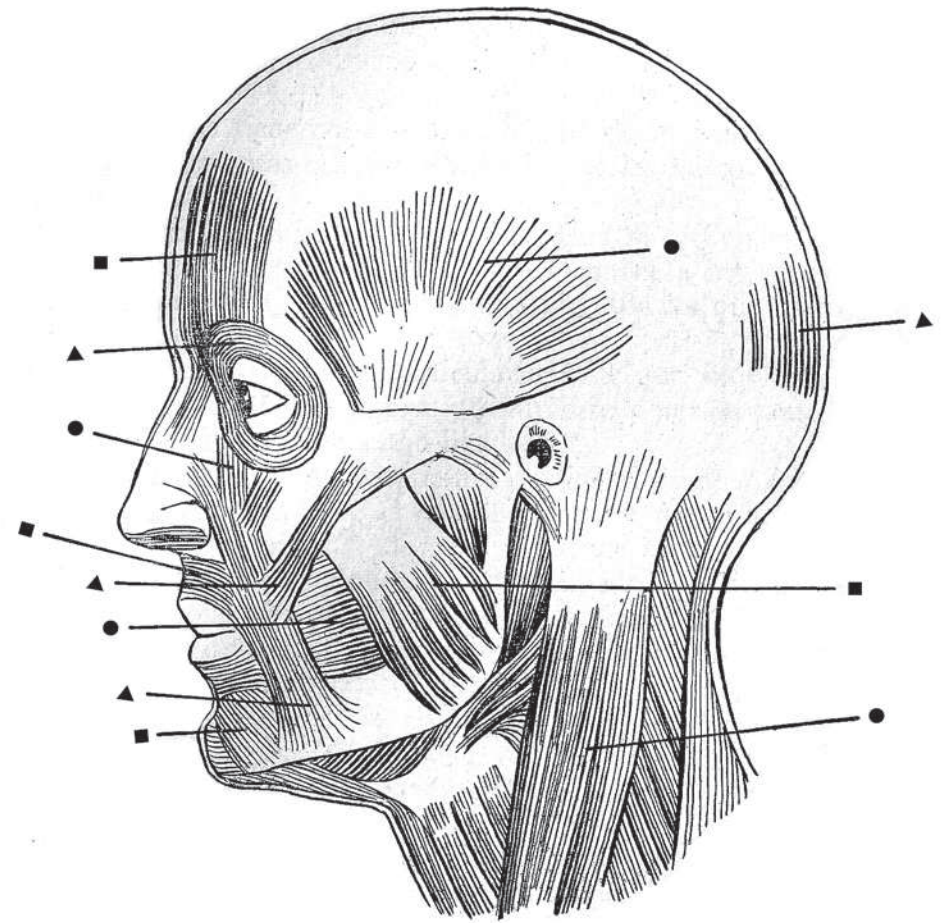
לכן אני מבקש מכם, הומו ספיינס ספיינס ספיינס, לקרוא את הגיליון הבא בידיעה מוחלטת שתצאו ממנו עם הבנה יחסית. אם ברצונכם לצאת חכמים, לכו ללמוד. אם ברצונכם לצאת צודקים, לכו לפייסבוק. אם ליופי חשקה נפשכם, השמש שוקעת וזורחת פה בזהב פעמיים ביום. אבל אם אי-פעם חשבתם שהיא יכולה, אפילו צריכה, לשקוע פחות ולזרוח יותר - הגיליון הזה נכתב במיוחד בשבילכם.

ג'ון לוק שאל: מה אנחנו באמת יודעים על זהב? אנחנו יודעים שזהב נראה לעינינו בצבע זהב, שזהב אינו מתחמצן, שזהב נמס ב-1,064.18 מעלות צלזיוס. אבל אלה לא התכונות של הזהב. זאת רשימת מכולת של התבוננויות אנושיות בזהב מחוץ לזהב. אמרנו את כל זה ועוד לא אמרנו דבר על הזהב עצמו. כדי להגיד משהו על הזהב עצמו נצטרך להסביר למה הזהב מזהב, למה הוא לא מתחמצן, למה הוא נמס דווקא ב-1,064.18 מעלות ולא במעלה אחת יותר.

היום אנחנו יודעים להסביר למה הזהב מזהב. הזהב מזהב בגלל המבנה המולקולרי של הזהב. אפילו אם לא היה זהב בעולם, אפילו אם לא היה זהב ביקום, היינו יודעים שמולקולות מדומיינות של זהב יתחברו כך שהן יופיעו לעינינו בצבע זהב. אנחנו אפילו יודעים להסביר למה הקוורקים, שמרכיבים את הפרוטונים, שמרכיבים את האטומים, שמרכיבים את המולקולות, שמרכיבות את המבנה של הזהב, בהכרח יוצרים זהב שהוא זהב ולא זהב שהוא אדום.

המצור הזה שאנחנו מטילים על הזהב עלול להיות אינסופי. יכול להיות שהוא לא יושלם לעולם, לא בימי חיינו אנו ולא בימי החיים כולם. אבל מגמת הצבת ברורה: מדעי הטבע מקלפים את התכונות המשניות של הזהב מעל לתכונות יותר ויותר ראשוניות, בדרך להבין את זהב הזהב, בדרך להסביר את טבע הטבע.

מטבע הדברים, המצור על טבע הדברים מעורר בהלה לא רק בקרב הדברים - אלא גם בקרב המשוררים. איזו מילה נמצא אנו המשוררים שתהיה מדויקת יותר מקוורק של פרוטון של אטום של מולקולה של מבנה של זהב? איזו מילה נמצא שתהיה מפוצצת יותר משמש, שמסתה פי 10 ממסת השמש שלנו, אשר התיכה את הזהב במעיה ואז ירקה אותה החוצה בסופרנובה?

קריאה להפלגה

סער יכין

מִכָּה קֵלָה בְּעֵגוֹן, וְהוֹפִ! אֲנִי שָׁט.
אֲנִי חוֹתֵר לְאֲנִשְׁהוּ. אֲנִי חוֹתֵר לְמִשְׁהוּ.
אֲנִי חוֹתֵר וְחוֹתֵר וְחוֹתֵר – וְהִנֵּה אֲנִשְׁהוּ!
הִנֵּה אוֹקֵינוֹס שֶׁל מִשְׁהוּ!

נִרְאָה לִי מְקוֹם טוֹב לְטַבֵּל וּלְהִצִיף קִדְקוֹד,
מְקוֹם טוֹב לְיִסֵּד בּוֹ אֵת אִי גִלְפּוֹס שֶׁל הַנְּפֶשׁ.

מִיָּם נְקוּיִם וְנִגְלָה אֲרַכִּיפֶלֶג הוֹמֶה
רְעִיוֹנוֹת אִשִּׁיִּים כְּצַב יִבְשָׁה וּמִגְחָכִים כְּמוֹ דוֹדוֹ;
הַגִּיוֹנוֹת טִזְמָנִיִּים וּמִסְקֵנוֹת לְמוֹרִיֹּת;
מִבְּנֵי נֶפֶשׁ עֲדִינִים, רַבְּגוֹנִיִּים וּפִטְפֻטָּנִים כְּתָפִי.

אִיִּים נוֹצְרִים לֹא מִכּוֹחַ טְקֵטוֹנִיקָה אוֹ מִגְמֵטִיקָה אוֹ בְּאֶצְבַּע אֵל, אֶלָּא
אִיִּים נְחָלְמִים בְּסַחֵף מַעֲמָקִים. אִיִּים מְחַעֲרֵטְלִים מִמַּעֲמָקִים.

בְּגִלְפּוֹסִי, זְרִזִּיפִים אֲבוֹלוֹצִיוֹנִיִּים מַעֲפִילִים לְפִסְגוֹת נִשְׁגָּבוֹת
וּמְחַרְסָקִים בְּמַפְלֵי עֲנָק וְזוֹרְמִים לֵאמֹר.
שֵׁם בַּחוּף, כָּל גְּרָגִיר חוֹל הוּא מְכַתֵּב בְּבִקְבוּק שְׁאֲנִי מְחַעֲצֵל לְשִׁלַּח.
כָּאן בַּחוּף, עַל כָּל גְּרָגִיר כְּתִבְתִּי לִי עֵגוֹן.

$$\frac{8}{112}$$

$$\frac{9}{112}$$

מצהר הגאווה

סער יכין

"החלל גאה" (סער יכין, הבה להבא #00004)

כָּל כּוֹכֵב דָּגְלוּ עָלָיו גְּאוּה,
כָּל הַמְּאוֹרוֹת בְּסִפְקָטוֹ גְּרִפְיָה מְרֵהִיבָה,
אֲחוֹת הַרְקִיעַ מְאוֹתָתֵת הַצְּהָרָה:

הַיְקוּם אֲנִדְרוֹגִינוֹס אֶרֶדוֹמְנָטִי, הוּא
דָּב טְרִיגְ'נִדְרִי אֶמִינִי. הַיְקוּם
פּוֹרֶסְקוֹסוֹאֵל קִיצוֹנִי, הוּא
לְסִבִּית לִיפְסֵטִיקָה, פּוֹלִיאָמוֹרִי טְרַנְסִמְגִדְרִי. הַיְקוּם
אֲנִדְרוֹפִיל גִּינּוֹפִיל, הוּא
אוֹטוֹסְקוֹסוֹאֵל בְּלִתִּי-בְּלַעֲדִי.
כִּי הַמְּרַחֵב אֵינְטֵרְסֵקְס,
כִּי הַזָּמֵן יְדִיד הַקְּהֵלָה,
כִּי הַאֲנִרְגִּיָּה זוֹרְמָת,
כִּי הַחֹמֶר בְּעֵנָן.

וְזוֹ הַצְּהָרָה, וְזוֹ הַגְּאוּה, וְזֶהוּ יְקוּמֶךָ.
עַד כָּאן עַל הַמְּגִדֵּר שֶׁל הַיְקוּם
מֵאֵת הַמְּנִשֵּׁר שֶׁל הַיְקוּם.

הַתְּרַצָּה גַם אֲתָה לְנִשֵּׁר, לְהַתְּמַסֵּר, לְהַתְּמַנְשֵׁר?

אוֹ, הַרְשָׁה לִי לְשֵׂאֵל כָּךְ:
כִּשְׁהַיְקוּם יִצֵּא מֵהָאָרוֹן,
הָאֵם תִּצֵּא אֲחֵרִיו
אוֹ שְׁתִּסְתַּפֵּק בְּמְקוֹם שֶׁהַתְּפִנָּה
לְחֵלוֹת אֵת חֲלִיפְתָךְ הַחֲדָשָׁה?

עודד כרמלי

א

נדב נוימן

חלל

אֲנִי רֵאִיתִי אֶת הַיְקוּם מִבְּחוּץ
 אֲנִי רֵאִיתִי אֶת הַיְקוּם מִבְּחוּץ
 מִבְּחוּץ הַיְקוּם נִרְאָה
 בּוֹל כְּמוֹ פּוֹפִיק
 מִבְּחוּץ הַיְקוּם דּוֹמָה
 לְשֵׁתֵי טְפוֹת מַיִם
 הָאֶחָת פּוֹפִיק
 וְהַשְּׁנֵיָה כֹּל הַיְקוּם
 שְׂמַחוּץ לְפּוֹפִיק
 אֲנִי רֵאִיתִי אֶת כֹּל הַיְקוּם שְׂמַחוּץ לְפּוֹפִיק
 אֲנִי כִסִּיתִי אֶת כֹּל הַפּוֹפִיק בְּאֶגְוֶדֶל
 כִּסִּיתִי וְרֵאִיתִי
 כִּסִּיתִי וְרֵאִיתִי
 מְקוֹמַיִם אֶפְשֶׁר לְזַהוֹת
 לְפִי הַפּוֹפִיק
 אִם יֵשׁ לָהֶם פּוֹפִיק
 הֵם מְקוֹמַיִם $\frac{11}{112}$
 לְיַקוּמַיִם אֵין פּוֹפִיק $\frac{10}{112}$
 אוֹ אֶגְוֶדֶל
 הֵם לֹא נֶאֱחָזִים
 יֵשׁ לָהֶם
 אֶת כֹּל הַיְקוּם

אֵין מִי שְׂיַבִּיט עַל עֵזָה מִהַחֲלָל
 כְּדִי לְרֹאוֹת אֶת הַהֶרֶס בְּעֵזָה
 כִּי אֵין מִי שְׂיַבִּיט עַל הַחֲלָל מֵעֵזָה
 כְּדִי לְרֹאוֹת אֶת הַהֶרֶס בְּחֲלָל

נדב נוימן

שממה

וְהֵזָה שֶׁל נִיצוּץ
 שְׁלֹא נִצַּח בְּדָשָׁא רְטוּב
 עוֹלְמוֹת קְטָנִים שֶׁל מַיִם
 אֶלְפֵי צְבָעִים אִם מְבִיטִים מִמֶּשׁ
 בְּשִׁפְיָהּ, בְּגַחֲנָה
 טְפוֹת טַל נְקוּוֹת
 בֵּין דָּשָׁא לְבַהוֹנוֹת
 כֹּל צַעַד מְסַף אוֹר דֶּק
 כֹּל צַעַד מְסַף אוֹר דֶּק
 כַּמָּה מְסַכִּים כְּאֵלָה
 בְּעוֹלָם הֵזָה מִמֶּשׁ
 מִמֶּשׁ הֵזָה בְּעוֹלָם הֵזָה
 מִמֶּשׁ הֵזָה

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

עודד כרמלי

⌘

עודד כרמלי

⌘

וְזֶה שְׁאֲנִי לֹא רְאוּי לְכָל זֶה
 וְאֲנִי לֹא
 זֶה לֹא אוֹמֵר שְׁכַל זֶה רְאוּי
 זֶה לֹא
 הַהֲתַבְּטְאוֹת הַזֵּה
 לֹא רְאוּיָהּ
 הַהֲתַנְּהֻגוֹת הַזֵּה
 לֹא רְאוּיָהּ
 לֹא רְאוּי הַשְּׁמוּשׁ
 שְׁעוֹשִׂים בְּיַלְדִים
 הַמִּים אֵינָם רְאוּיִים לְשִׁתְּיָהּ
 הָאֶכֶל אֵינּוּ רְאוּי לְמֶאֱכֹל
 הַצִּיּוֹן אֵינּוּ רְאוּי לְצִיּוֹן
 וְהַתְּאֹר אֵינּוּ רְאוּי לְתְּאֹר
 הַמְּנוּי לֹא רְאוּי
 הַפְּרָסוּם לֹא רְאוּי
 הַיַּחֲס רְאוּי לְכָל גְּנוּי
 וְהַחֵם הַזֶּה בְּלִתִּי נִסְבָּל
 וְהַקֹּר הַזֶּה מְטֻרָף
 כִּי הַעוֹלָם הַזֶּה לֹא רְאוּי
 לְמַגֹּרֵי אָדָם
 הַחַיִּים לֹא רְאוּיִים לְחַיִּים

$\frac{13}{112}$

$\frac{12}{112}$

אֲבָל אֲנִי יִשׁוּן
 אֲנִי צְרִיךְ לִישׁוּן
 אֲנִי יִשׁוּן בְּשִׁבִיל כָּל הַזֶּהב
 שְׁמוּטָל בְּמִטִּילִים
 וְלֹא נִרְדָּם
 אֲבָל אֶז אֲנִי קָם
 אֲנִי צְרִיךְ לְקוּם
 לְקוּם בְּשִׁבִיל הַמְּקוּם
 יְקוּם בְּשִׁבִיל הַמְּקוּם
 שְׁנַחֲפֹר וְנִעְדָר
 וּמִשְׁלָף וּמִפְּצָץ
 וְנִמְשָׁף וְנִגְרָר
 אֲבָל לֹא קָם
 אֶז אֲנִי קָם בְּשִׁבִילוֹ
 וְזֶה מְרַגֵּשׁ
 בְּשִׁבִיל הַכּוֹכְבִים

אֲנִי לֹא מְחַרְגֵשׁ
 אֲנִי מְחַרְגֵשׁ
 בְּשִׁבִיל הַכּוֹכְבִים
 אֲנִי מְחַרְגֵשׁ
 בְּשִׁבִיל הַכּוֹכְבִים
 שְׁרוּאִים
 אֶת הַכּוֹכְבִים
 וְלֹא מְחַרְגֵשׁ
 וְאֲנִי רוֹצֵה
 אֲנִי רוֹצֵה
 אֲנִי רוֹצֵה פְרוֹת
 בְּשִׁבִיל עֲטֻלְפֵי הַפְרוֹת
 שְׁצָרִיכִים פְרוֹת
 וְצוֹרְכִים פְרוֹת
 אֲבָל לֹא רוֹצִים פְרוֹת
 אֲנִי רוֹצֵה פְרוֹת
 וְגַם עֲטֻלְפִים
 אֲנִי רוֹצֵה עֲטֻלְפִים
 בְּשִׁבִיל הַפְרוֹת
 שְׁצָרִיכִים אוֹתָם
 בְּשִׁבִיל לְחִיּוֹת
 וְאֲנִי לֹא יִשׁוּן
 אֵין לִי זְמַן לִישׁוּן
 כָּל הַלֵּילָה אֲנִי חוֹלָם
 עַל פְרוֹת וְעֲטֻלְפִים

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

שולחן העץ

רונה ברנס

כל כף הרבה
מונח על שלחן העץ
הקלוי,
ואור החלון הגדול
שוקע בו שקע.

אבק פרפרים

רונה ברנס

ואולי
כלנו אבק פרפרים
בשרפים אל מנורות פלורוסנט לבן.
שאר-כנפים נחז
לזעיר חלקים,
נדבקים ליצר אדם.

וצליל חריכה מלגה את
מנורת הלילה.
הוא צליל זה.

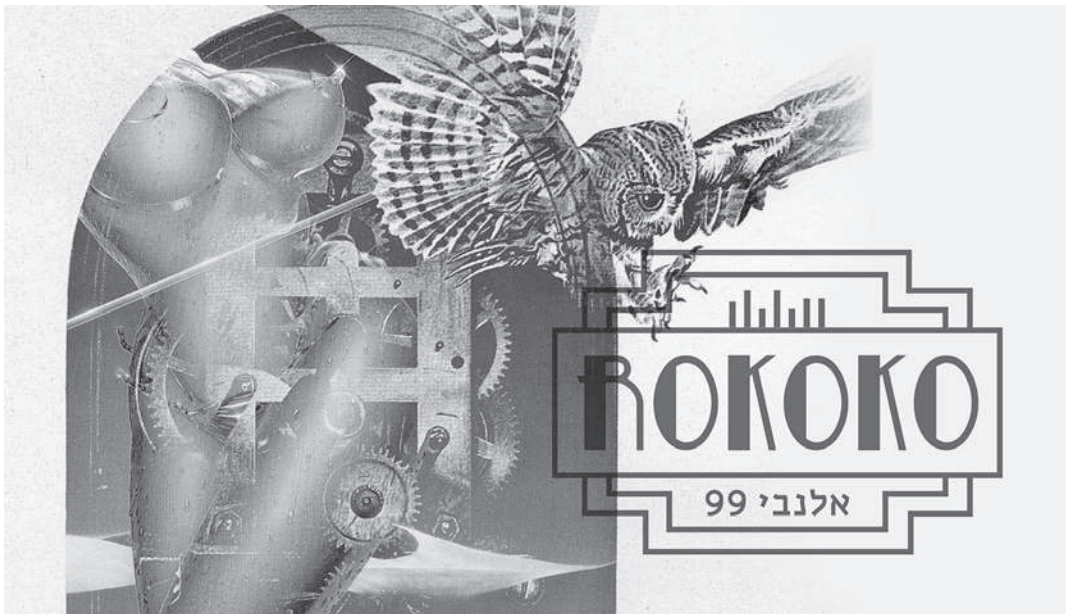
פיתוי ציפור

נח אנגלהרד

להמריא מעלה-מעלה ולהשפיל מקור
מבט אל תוך נפש מלאת עצים
ואין היכו לנחת, היכו לנוח
אדם מה לו
מה עכשו צפור
מה מקור
נפש מלאת עצים
והאדם בלה עשב
בש-שוטה, גדל-פרא
מספיק גץ אחד והיער רוקד
על רוח כידון שיר הלל ישמע לעולם

15
112

14
112

הגענו למסקנה אחת ברורה: יש.

←-- אמנם אוהבי החכמה לא מסכימים על כלום. הוא אומר ככה, ההוא אומר לא ככה, והזה אומר קצת ככה אבל גם קצת ככה, וזה אומר יותר ככה מככה וכו'. לא סתם מתאר נשמת השחף עמנואל קאנט את המטאפיזיקה כשדה קרב בו כולם נלחמים בכולם. אבל, נשמות ברבור, אם לרגע נעוץ מספיק גבוה, נראה שכל הלוחמים בשדה הנשגב הזה כן מסכימים על דבר אחד: עצם השדה! אף אחד לא מתכחש לעצם הקיום! כולם מסכימים שיש! לא ברור מה, לא ברור למה, לא ברור איך, אבל ברור שיש!

$\frac{17}{112}$

←-- לא בוזבזו 12 שנה במדעי הרוח, אמא!

אני יודע עכשיו שיש משהו! יש משהו! אני לא יכול לומר מה יש. אולי גם אנחנו לא בדיוק קיימים. בערך קיימים כן, כאילו כזה, איכשהו, אבל אולי לא מאוד. משהו חולם אותנו. משהו יתעורר מאתנו. אנחנו צורה חולפת של גל הנפרם על אוקיינוס קיומי אינסופי. אנחנו תו בשירי הנצח של תיאוריית המיתרים. או שאנחנו בכלל גרעיניים, נשמות עילאיות, עצמים או מונאדות עצמאיות. אני לא יודע מה אנחנו. אני לא לגמרי

ג'רמי פוגל

נאום לציפורים על משמעות החיים

←-- נשמות ברבור שלום רב! אינסוף נצחים לא היינו, הנה אנחנו, בוקר טוב! אנחנו כאן! ביש! מודעים ליש. נמצאים ביש. לא יודעים בדיוק איפה ביש, לא יודעים למה, לא יודעים איך, אבל עדים ליש. מתקיימים ביש מיש. נולדים ליש. חיים ביש. תוהים ביש: מה יש? מה יכול להיות? מה נשמע? מה יהיה אחרי היש שלי? מה יהיה אחרי היש שלך? היש שלנו נגמר באין? מודאגים ביש. מרגישים בחילה ביש. דמעות ביש יש. אין משמעות לחיים, נאמר ביש. מהורהרות לפעמים נשמות הציפור ביש, זועקות: מה משמעות החיים?

$\frac{16}{112}$

מה משמעות החיים?

←-- א.

לאחר חקירה ממושכת, יסודית ונועזת של אלפי שנים, אנו אהובי אוהבי החכמה ואוהבי החכמה,

יודע אם אנחנו. דקארט אומר, אני חושב משמע
 אני קיים? נומבר ואן הרנה הזה! אמר נראה מה
 יש, וענה: יש אני חושב. אבל אז אומרים, רנה
 נשמה, מה זה אני? מה זה אני, רנה? יש מחשבה.
 יש מחשבה ביש. יש. לא יודעים אם יש אני.
 אבל יש איזשהו משהו. על זה כולם כן מסכימים.
 משהו יש!

יש!

←-- נניח שלא היה. אז לא היה. האין לא סותר
 את האין. אבל יש. אולי היש לא ישנו בהכרח,
 אבל אם יש, ויש, אז בהכרח אפשרי שיהיה. לא
 רק היש, אלא גם האפשרות שיהיה, סותרת את
 האין, כי גם אפשרות להיות זה סוג של משהו. לכן
 האין אין כי יש, והאין לא יכול להיות כי אפשרי
 שיהיה! אין את האין! יש! האין הוא מושג שבא
 לתאר את ההפך של משהו שאין לו הפך! אין
 הפך לעצם היש! עצם היש ישנו! עצם היש יש!

←-- אפילו אם נחשוב את הזמן כיוצר אין מיש,
 כאין ביש אליו אנו נופלים, עדיין יש. וגם אם
 אנחנו לא יכולים לומר שום דבר על מה בעצם יש,
 אלא רק על מה שאנו חווים כיש, עדיין יש. עצם

היש יש גם אם הוא מעבר לבינתנו. גם אם אנחנו
 טועים לגמרי לגבי מה הוא – הוא. הכלום זה לא
 כאן. כאן קורה משהו! אני לא אומר מה, אני אומר
 משהו. משהו קורה. משהו בקטע הזה של להיות
 קיים. משהו קיים, נכון? יש. יש יש ואין
 אין. יש.

יש.

יש!

←-- ב.

ויאמר נשמת האלבטרוס צ'ואנג טסה המבורך
 ביש: "להשתמש באצבע כדי להראות שאצבע
 היא לא אצבע, זה פחות טוב מלהשתמש באי-
 אצבע כדי להראות שאצבע היא לא אצבע.
 להשתמש בסוס לבן כדי להראות שסוס הוא
 לא סוס, זה פחות טוב מלהשתמש באי-סוס כדי
 להראות שסוס הוא לא סוס. היקום הוא אצבע,
 היש הוא סוס".

←-- מגריט, רנה שלי מתוק, נשמת רוזלה
 מזרחית נשגבה, אם מקטרת היא לא מקטרת,
 למה אתה משתמש במקטרת כדי להראות

כשלעצמה היא מקטרת. הציור של, הוא ציור של.
מקטרת היא מקטרת! מקטרת, מקטרת!

←-- ואז פתאום תהייה ביש יש. שנייה
נשמות צדק, נשמות ברבור מתוקות, שנייה. האם
המקטרת שעל השולחן, לא המקטרת שבציור,
המקטרת מקטרת, האם גם היא לא ייצוג של
משהו אחר? הרי מה בעצם קורה כאן? מדברים
על מיתרים פנימיים שמתנגנים, על 11 ממדים
שמתקיימים, אבל למקטרת שלי, כפי שאני
תופס אותה, יש רק 3 או 4 ממדים והיא שקטה.
האם הייצוג של המקטרת בתודעתי הוא יותר
מקטרת מהייצוג המצויר של המקטרת? המקטרת
המקטרתית המתקיימת לה במסתורין בעל 11
הממדים, היא-היא מקטרת? מה היא? הסוס
המתקיים ב-11 הממדים, או בממדים נוספים, או
באינספור ממדים, או בגלי-גלים, או בקוונטים,
במיתרים, בכוחות מסתוריים ביש, המסתורין הזה
כשלעצמו, הוא סוס? מה הוא?

$\frac{21}{112}$

שמקטרת היא לא מקטרת? אם המקטרת לא
מקטרת היא לא יכולה מלכתחילה להפגיע באי-
היותה מקטרת! אם מקטרת לא מקטרת, אפשר
גם לצייר כיסא ולומר זוהי לא מקטרת! יותר טוב
להשתמש באי-מקטרת כדי להזגים שמקטרת
לא מקטרת, אם אכן מקטרת לא מקטרת! האם
הכיסא לא מקטרת כמו שמקטרת לא מקטרת?
האם כל מה שאינו מקטרת אינו מקטרת כמו
שמקטרת לא מקטרת? אם האצבע לא אצבע,
למה אתה מראה לי אצבע? אם סוס לא-סוס,
למה להמשיל בסוס? למה לא בציפור? האם
האי-סוס לא לא סוס כמו שהסוס לא סוס? איזה
צחוקים כאן, חבל על הזמן!

$\frac{20}{112}$

←-- צחק, צחק, צ'ואנג טסה ביש! ידע דרך הרי,
ידע שהיש שיש יש והאין שאין אין. היקום הוא
אצבע! היש הוא סוס! דברים ישנם בישניותם כמו
שהיש עצמו ישנו בישניותו - עף שם צ'ואנג טסה
גבוה ביש וצייץ את היש, את עצם היש!

←-- הרי התפיסה האנושית היא כנראה פלח
דק מאוד של הבנה בתוך אינסוף מסתורי ולא
ידוע. הייצוג האנושי של היש הוא פרוסה דקה
של אינסוף נצחי נצחים של יש. הלא נודע, מרק

←-- אבל, אומר לנו רנה מגריט המבורך ביש,
גם אני צחק עם נשמת האנפה הנשגבה צ'ואנג
טסה! מתפקעים מצחוק אנו ביש! המקטרת
בציור היא ציור של מקטרת, לא מקטרת! מקטרת

הכוחות הבלתי-מובן שמתוכו נובטת מציאותינו, הוא, ולא הייצוגים הזמניים והמוגבלים שאנו מסוגלים לתפוס או להשיג, התשתית האמיתית למה שאנו חווים כמתרחש.

--< אז אולי בכל זאת האצבע לא אצבע והסוס לא סוס? אולי הסוס הוא חור תולעת, חור שחור, משהו כזה, משהו משונה ביש. אולי אפילו אין הבדל בין הסוס לכל מה שלא-סוס, אולי אין מחיצה בין סוס לאי-סוס! אולי הפיל לא פיל כי הפיל הוא מיתרים שמתנגנים ביש, נגיד, או נגיד שבעצם הפיל הוא בעצם משהו שבעצם אנחנו, בעצם, אין לנו מושג מה הוא בשום צורה, בעצם. מה קורה כאן, בעצם?

--< אז קודם כל, יש. זה אמרנו. כולם מסכימים, יש. אמנם מה שאומרים לנו שקיים - חורי תולעת, חורים שחורים, וכמובן גם חורי תחת - כה נפלא ומסתורי, עד שאין ספק שמה שאנו לא יודעים שקיים הזייתי מעבר לכל היכולות האפיסטמולוגיות או הפסיכדליות הנוכחיות שלנו. אבל מה שזה לא יהיה, זה קיים. זה יש. יש יש ואין אין, כך שרק מתוך היש תבוא תשובה. רק מתוך היש, המתקיים או האפשרי, תבוא ישועה.

רק מתוך היש תבוא משמעות, כי רק היש יש. לא יבוא כלום מכלום. לכלום אין משמעות. משמעות יש כי יש. בזכות היש. עצם היש! ועצם היש ישנו כמו שהוא! ומשמעות היש היא היש!

--< אז מה עם הפיל? גם אם לא נודע הוא הפיל, ואנו בעיקר לא נדע את הפיל, יודעים אנו פיל. הפיל הזה עף ביש, ב-11 ממדים, הוא קוואנטום פיל, חור תולעת פיל, חור שחור פיל, חור תחת פיל, מסתורין בלתי פתור הפיל. אבל כל משמעות שיש לפיל זה פיל. כל משמעות שיכולה להיות לפיל זה פיל. משמעות הפיל, יהיה הפיל אשר יהיה, פיל. הואיל ויש פיל, הוא פיל. פיל הנוכח בפיליותו ביש. מעבר לכך, אם בעצם אין פיל, אז אין פיל. אין פיל, אין בעיה. הכל סבבה. חבל שתם לחפש בעיות. חבל להשריד יתר על המידה את היש. מה בעצם אתה רוצה מהפיל כשאתה שואל מהו? הווייתו כהווייתו היא ושמך כשמו הוא. מעבר לכך, אין לעצם היש שם. לשם האמיתי הרי אין שם. תתמסר, אם כן, ליש כפי שהוא בא. תן לדבר להתקיים. תן לתופעה להופיע! תן לפיל להיות! למה שאין שם אין שם ועצם היש מעבר לכל שם, אבל הואיל ויש סוס הוא סוס, אנו קוראים לו סוס, ומשמעותו סוס.

אם יש יש - ויש - משמעות היש יש. יש חיים?
משמעות החיים חיים!

←-- לא טוב? למה לא? מה אמורה להיות
התשובה? מאיפה לינוק אותה? מהאין?
כששואלים מה קיים מעבר ליקום, שואלים
שאלה משונה. אם היש הוא היש, מה שקיים
מעבר ליש הוא או יש או שהוא לא קיים. אם
הוא לא קיים אז הוא לא קיים. אבל קיים. יש,
משמעות היש יש, ומשמעות החיים חיים!

←-- משמעות החיים חיים גם אם יש אלוהים!
אתן לך אלוהים! מה משמעות החיים של
אלוהים? למה אלוהים? מה, סתם הוא בורא
והורס ובורא והורס? מה אלוהים עונה לעצמו
כשהוא שואל, מה משמעות החיים? חיים! כמונו!
גם אלוהים עונה חיים. למה? כי משמעות החיים
חיים! אלוהים לא יגיד משמעות החיים שלי, היא
האלוהים שלי מעלי. משמעות החיים של אלוהים
היא חיים כי משמעות החיים, חיים!

←-- לא טוב? אז עצם היש לא מספיק טוב?
איך עצם היש לא מספיק טוב? זה מה שיש! זה
כל מה יש!

משמעות הפיל, פיל
משמעות הכיסא, כיסא
משמעות העץ, עץ
משמעות החיים, חיים!

←-- ג.

"כל האנשים", אומר נשמת עגור אדום הכתר
הזוהרת צ'ואנג טסה, "מודעים לשימושיות של
השימושי, לא לשימושיות של הבלתי-שימושי".
אין משהו פחות שימושי מעצם היש. אין ליש
שום שימוש מעבר ליש. החיים האנושיים הם
בלתי-שימושיים בעליל. היקום כולו שווה באי-
שימושיות זוהרת וברוכה! אין ליקום או לחיים כל
שימוש חיצוני להם! כל שימושיותם היא הווייתם!
כל משמעותם היא עצם הווייתם! עצם היש! עצם
החיים!

$\frac{25}{112}$

$\frac{24}{112}$

←-- אז למה יש? כי יש! להניח מטרה ליש
מחוץ ליש פירושו להניח משהו שאין. עצם היש
לא ישנו למען משהו חיצוני לו, אין חיצוני לו! יש
כי יש! החיים לא ישנם למען משהו חיצוני להם,
לנו אין חיצוני להם! למה חיים? בגלל ולמען
החיים! משמעות החיים, חיים!

--< בזאת נפתרה, נשמות עילאיות מאוד,
בעיית משמעות החיים אחת ולתמיד. משמעות
לחיים יש. שאלת הלמה המאיימת, המבחילה,
נובעת אם כך לא ממשבר של משמעות -
משמעות הרי יש, חיים! - אלא ממשבר של, איך
נאמר, חיים. משבר של חיוב החיים, של חיוניות,
משבר של מבט!

--< אומרים שאנטי-חלקיק הוא חלקיק שנע
אחורה בזמן. אבל אם ישאלו אותנו: אנטי, לאן
אתה נע? הוא יענה - קדימה! כל יש מנקודת
מבטו קיים. יש במבטו מתבטא. השאלה, אם כך,
היא איך לראות את החיים? מה אנו רואים כשאנו
רואים חיים? את עצם היש? את החיים? יש
לראות את החיים בחיים, כי אם נחלשת המודעות
ליש ולחיים נחלשת משמעות החיים, נחלש חיוב
החיים, ואז, נשמות ברבור עילאיות, נזרקים ליש
מבלי לעוף ביש. אבל אם נקבל זאת או לא, אנו
עפים ביש נשמות קודש, נשמות ציפור! עפים
במהירות האור! הרי לא האור אלא אנחנו נעים
במהירות האור!

--< אין בעיה של משמעות לחיים, יש בעיות
תעופה! בעיות תעופה ביש! מספר נשמת האור

צ'ואנג טסה על הציפור פנג, שהיה פעם הלוויתן
קונג, במעמקי עומקי הים, עד שהפך לציפור,
לפנג. הציפור פנג צמח וצמח ועלה ועלה עד
שעלה לאגם השמימי, שם עף פנג בחורי תולעת
ובחורים שחורים והפך פנג למיתרי היש, עף פנג
במרחבים אינסופיים ובין נצחי נצחים, הפך פנג
לעצם היש, וראה פנג מעצם היש את היש!

--< אבל היונה, היונה הפשוטה, העממית,
המקודשת, על העץ חסר השימוש, רואה את פנג,
ואומרת: פנג, פנג, לאן אתה עף? אני, מוסיפה
היונה, עפה כאן! בחיים! במבט שלי מהעץ חסר
השימוש! אני, היא אומרת לפנג, פנג! גם היונה
פנג! גם היונה יש! היא ציפור בתוך ציפור! וכך גם
אנחנו!

--< כולנו, נשמות ברבור, ציפורים של החיים,
וכל הציפורים המודעות לתעופתן מתפללות
לשחרור כל הבריות כולן מכל סבל, אמון! ומציצות
לנו הציפורים הנשגבות: אתם, נשמות רוזלה
מזרחית, נשמות אלבטרוס, שחף, אנפה, אתם
שחיים חיי ברכה ביש! צרו ראייה פיוטית ראויה
ליש! צרו מתוך היש! אין מה להוסיף לחיים
מהאין שמחוץ להם! ראו, נשמות יונה, את החיים

שלישי-חמישי: 11:00-18:00
שישי, שבת: 11:00-14:00

עינגע גלריה לאמנות עכשווית
Inga Gallery of Contemporary Art

גיליון 00005

Inga.gallery@gmail.com
www.inga-gallery.com

+972-3-5181812
-
בר יוחאי 7, תל אביב 66556
7 Bar Yochai St. Tel Aviv 66556

מתוך החיים!

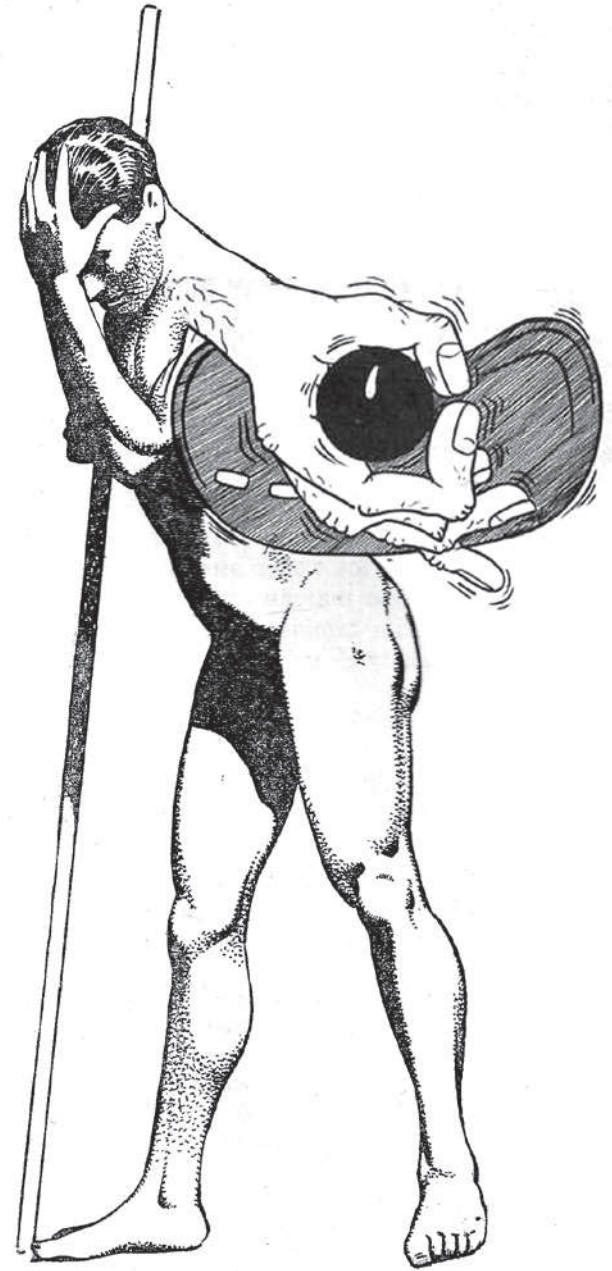
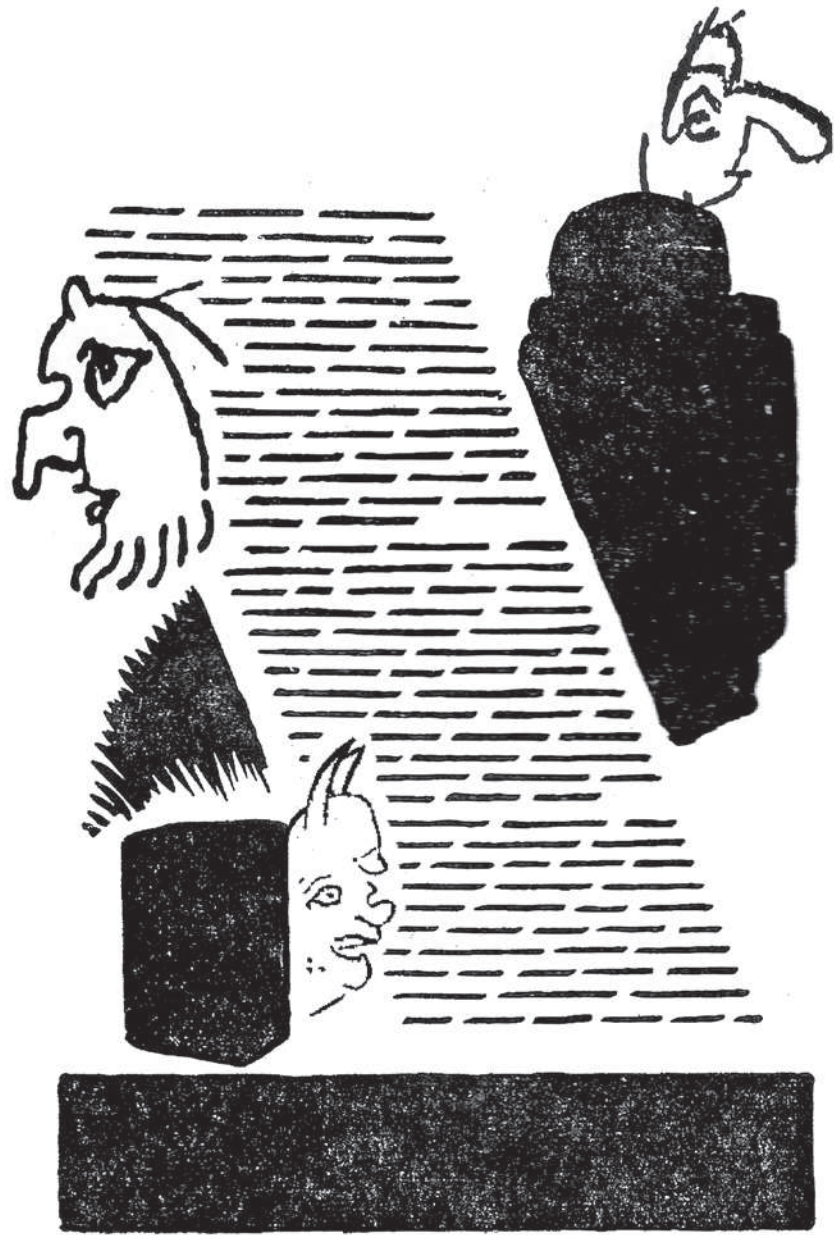
←-- ראו את החיים, נשמות אור, כמו הציפור
פנג, עליו מספר צ'ואנג טסה המבורך ביש, שהיה
לוויתן עד שעף לו ביש גבוה גבוה, עד שראה את
היש מנקודת המבט של עצם היש. ראו את מה
שראה הציפור פנג!

משמעות הפיל, פיל
משמעות הכיסא, כיסא
משמעות העץ, עץ
משמעות החיים, חיים!

$\frac{28}{112}$

←-- ד.

מה זה חיים?
החיים
זה פנג

מה השתנה | מס. 23 | שמודה על זה

שירה חרש

ותודה לפנינה שלי
 ותודה לצפור ולמעטפת הלב
 ותודה לגזר ולאשה בפתח תקנה
 ותודה לזוית הפה
 ותודה לכפות ולכתנת הסגלה
 ולמצגן בתל אביב
 תודה
 ותודה לצב ולסתימה בכיור
 ותודה
 לשאר הפנינים
 ולאמהות שלהן
 ולאמא שלי
 תודה
 זהו שיר
 הפונה אל כל הלשונות
 מצל
 על היושבים תחתיו
 זהו שיר
 המבקש להתפלל
 עם השיר שלך
 שהוא שיר אחר
 בלשון אחרת
 כיצד אעטה לבושו?
 זהו שיר
 המתרגש
 מהקשר שבין העין ללב
 זהו שיר עם פתח
 הנה הוא
 אצא אל הרוח

33
112

"מדוע לא תראוני בדרכים" הוא לא שירה ולא סיפורת. הוא ספר של משלים בלי נמשל ונמשלים בלי משל. ספר למבוגרים שהעולם חדש להם. ספר מסעות זעירים. האגסים בו כחולים, ופרפרים שנחלמו בוקעים החוצה אל הערות, וילדים פרחים זורקים זיקית באוויר כדי לראות אם תהפוך שקופה. דבר בו אינו בדוי. כולו מעשים שהיו והינם, ואני מתחייב לקוראת שלכל הפחות אחד מהם נכתב אודותיה עצמה, ולה נותר רק לגלות איזהו.

- דניאל עוז

אייל שלום

שאלות בנושא עקרוני

מה גדול יותר תגיד אתה
התנוד הנפער בתנופה מהגשר
או הנוד הנסגר ממך
לנהר?

וזו ענוד על צנארך אכל הצלב מתגעגע
לכבד קרסלך,
ללחץ בצנאר,
ללמה עצבתני מחבוססה בשמש,
לבשר

והאם לדעתך נכון יהיה לומר
שזה רגיש יותר כשזה מתחיל או
כשזה נגמר?

וזו אלים יותר כשזה רפה,
וזו יפה יותר כשזה יפה,
וזו אף עדין יותר
רק

כי זה שלי,
וזו דוחק כבר שבועות
כמו שתי אנושות בעורק הכלילי.

$$\frac{35}{112}$$

$$\frac{34}{112}$$

אייל שלום

אגב הסמים, ברלין

ובחצר פרחה השקדיה כמשל
מדי ורדה לכדי זועה ומסבכה
בעלותה צלובים או נצלבים תכנים שונים של הרגשה
כה מפארה נסתעפה ופתחה
ואיזה לבן האדים
כאשכול לבי במכבדים
אז איך קרה שפך בכלל
הרי לא כף ממש השקדיה פורחת
ואני שם שכבתי תחת
נעור אל חלומי
בינות החם לצל

ועל פמה שבכיתי,
הלוא ודאי ידעת
להפתע כי אין
אינני חדל.

-
ה
ב
הל
ה
ב
א

-

*
 אוהב טבע
 הפרחים עושים כמיטב יכלתם
 לצבע
 הדגים כמיטב יכלתם לא לגווע
 ולכן כדאי להם
 להלחם האויר שנה להם

 אוהב טבע, פרא אדם
 מה אתה אוהב?
 אתה אוהב בני אדם?

*
 לא שחר העולם
 לא אדם העולם
 נרד העולם

לא חר העולם
 לא דם העולם
 נרד העולם

כי לדברים אין תשוקה
 ולמלים אין בשר
 ובאור על העור
 נרד העולם

$\frac{37}{112}$

$\frac{36}{112}$

*
 הבית קשור לגדר
 הגליל חולה
 הגבעות נמתחות
 כמו קני לסת
 בורות המים
 מלאים בטון
 צעקות ומים
 החבל רץ ומתפתח
 ג'יפ אדם פורש ידים
 ומגלה אוחד בפני
 ילדה קלה בשמלה
 נשים במחשוף
 מוצצות אגוזי כבד

*
 ראיתי יער בעץ העיר
 ובין המתילדים בבתים
 ראיתי משיכת מכחול
 על כל הראליזם קוים
 אני מחזק את רוחי וקורא לה לעמד
 אני קורא לעזרת כל השירים הרצוחים
 יש והמתקפה
 יש והמתקפה שלו

ענת קרמיין

הנה אני

הנה אני
ואיש לי דמוי
לוקח את הדרך הקשה

$$\frac{39}{112}$$

ענת קרמיין

החום הקר

החם הקר בקש ממני
להיות מצג
באמנות שהוא עושה
של גל מחלום אחר
מחדר אטום מלפני שנים
אני והחם הקר
נכנסנו לתנוקה
מאוד ספציפית
התהפכנו ועשינו דבר
ש איננו נטול
ן איננו אהבה
ן
ה אני במבודן
ה אני מתגלש אל
תוף המים העכורים
אלה יובילו את ה אותי אל
החם הקר מחכה
באולמות הלבנים
הוא
מחבא בקירות
ובסלמות המסוורין
הוא
עולה אל הרחוב
באמצע הפגיש
פתאום
עליז וחוסס
נהיינו אנחנו
החם הקר
מסביר
איד מעגל קסם
איד מספר קסם
הוא מסביר חידה הוא
הוא מסביר עינים הוא
מסביר פנים

$$\frac{38}{112}$$

יערה שטיינר

אבוקדו

בְּשָׂר זָרָק
גִּלְעִין מְחוּק
אֶזֶל דְּמָעָה
כְּשֶׁאֲנִי בֵּית אוֹתָךְ
אֶחָדִיר קִיסָם
בְּעֵדִינוֹת

הַחֲבוּר בֵּינֵינוּ קְדוֹשׁ
אֶבּוֹקְדוֹ
פְּתִיחַ
אֵל תִּשְׁתַּמְּשִׁי בְּסִכּוּ"ם
תֹּאכְלִי אוֹתִי כִּךְ

אֲנִי אֶתָּה
גַּם אֲנִי בְּתֵהֱלִיךְ הַנְּבֻטָּה
אֲנִי לֹא מְכוֹנָה
וְאֲנִי לֹא מוֹכֵנָה
אֲנִי לֹא פוֹדִינֶג
גַּם לֹא אֶרֶז
אוּ מִשְׁהוּ בְּאִפְיָה קֵלָה
חֲשַׁבְתִּי שְׂכַבְר אֶהְיֶה טוֹבָה לְאֹכִילָהּ
כִּי מִסְבִּיבִי מְגִישִׁים לְאָכַל
אֲבַל אֲנִי לֹא טוֹבָה

אֲנִי רוֹצָה כִּנְפֵי אֶבּוֹקְדוֹ וְלֵב שֶׁל חֲצִיל שְׂדֵבֶשׁ יִזְרַם בְּעוֹרְקֵי וְזֵיתִים
בְּמָקוֹם עֵינַיִם וּפְלִפְלֵ קְלוּי עַל הַיִּשְׁבּוֹן פְּטָרִיֹת בְּמָקוֹם פְּטָמוֹת
אֲנִי רוֹצָה טְחִינָה בְּמָקוֹם נוֹזֵל לִימְפָתִי
אֲנִי רוֹצָה טוֹפּוֹ בְּכִלְיוֹת וּבְשָׂר עֲגֻבָּנוֹת
אֲנִי רוֹצָה שְׁיִשְׁתַּלּוּ אוֹתִי בְּאֶדְמָה
אֲנִי רוֹצָה לְהִתְחַבֵּר
נְפִלְתִי מֵעַץ
וּמִרְגִּישׁ
חֶסֶר טַעַם
לְשִׁכַּב פֹּה עַל הַדָּשָׂא
וְשִׂאף אֶחָד לֹא יֹאכַל אוֹתִי.

41
112

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

.3

לפתח זעקה עולה, מפציעה מתוך הדממה כצמח שאינו יודע שמש מבין סורגי הכלא, צעקה של אסיר שהוא הכלא עצמו; קול שהוא השלמה על היותו יצור; על הכאב הדורש לריסונו, שלא יהפוך עצמו לרוצח. האסיר הזה, זמן רב מדי סמך על הסוהר; אך מתי ראיתם את הסוהר עוזב את תחומי הכלא, אסיר גם הוא. בלילה, בדממה, לא היו עוד בני אדם, היו יצורים מכונפים, חלושים, מוזרים, פצועים, יפים עד לאין שיעור, ומכוערים עד כדי-כך; אבל לעין כבר לא היה אכפת; רק זעקה נשלחת כיד מושטת בתחינה מתוך האלם, מתוך אוקיינוס, מייללת שדבר-מה יפגוש בה.

.4

בלילה שמע, כששר לעצמו בשכיבה, שמצטרפים אליו בשירה כחולה; מקהלה כחולה מצטרפת אליו ברגעי השיא של השיר, שרים עמו בשמחה גדולה, מצטרפים לניגונים; או שהוא הצטרף אליהם, ורק נחנו לו הזכות לשיר את הבתים, והם השרים הכחולים, מצטרפים בין הבתים; עומדים בהיכל כחול, ככוכבים שמבחינים בהם רק בלילה, והם בוהקים בשירתם בצבעי החשמל הזורם מאחורי קירות הבתים. כשעצם עיניים, לא נאבק בשחור, אלא ביקש לשכב בו, להשלים, עם החשכה; וכמעט ויתר, ולו רק לרגע, על העולם הנראה, כדי לשמוע מקהלה כחולה ששרה איתו בהיכלות כחולים, אוספים אותו לשירתם: שירה המהדהדת כמו מפגשים עם אהובים שלא ראינו זמן רב, בלב ים, ועכשיו אנחנו שרים יחד, והשירה היא מצוף, מה טוב ומה נעים.

.5

שיירת מלאכים עומדת לפני המלך. אוחזים המלאכים את כנפיהם בנדנדם, כחרבות נופלות, כרצפה הנשמטת; אף המלאכים נופלים, כדי לאחוז תמיד בחרב, בכדי שיוכל המלך לעבור, בכדי שיוכלו לומר: השם וכל צבעיו; כל דרכיו צבע שמח ועליז, ארגמן, זהב וטורקיז; אבל האפור בצד התמונה, כמעט על-יד המסגרת, כבית נטוש ומקולף, אפילו הקירות עוזבים אותו לקור. מתי יסטה המלך ממסלולו לפגוש בעני, בפיסח, בשד – מתי ירד מרכבו ויצטרף לעמוד בצדי הדרך, יסיר מעליו את הכתר כדי שהצבע יימרח לעדי-עד.

גדילן הזהב

רועי כספי

.1

כאשר בני אדם חולים בנפשם או בגופם ממליצים להם על צמחי-מרפא, ולא רק על אכילתם או לגימתם, אלא אף מספיקה, כפי שיטענו מומחים בעלי-שם, חזרה על שמותיהם הלטיניים בעל-פה; ובעזרת הדרכה מעטה של הדמיון יכולות המילים להשתרש בפה כצמחים מאוירים במגדיר ישן; כדי לחוש בטעמם הירוק, הצומח; פורח בכל חלקי הגוף פרח-תרופתם האדום; כשעלי-כותרת מכסים כיד מנחמת לב; גבעול נשלח מטה למקור הכאב – אל השיתין האפלים שמתחת לחיים – ונמזג עמו. לרוב צמחי-מרפא לא יפים כלל, הם צומחים למרגלות גזע-עץ, או בחורשה על דרך צדית, בחצר מוזנחת שלא טופלה כראוי, נדמים לעשבים שוטים ושעירים ביחס למראם של הפרחים האציליים מלאי שיעור הקומה שלבלבו בתנאים מושלמים. אולם השמות שניתנו להם מכסים על מראיהם, כמו שמותיהם של קדושים, של מלאכים.

.2

אדם, עליו לראות עצמו כגולם: לפתע ניעורו מלאכים במטבח, עומדים סביב לשולחן, מכונפים, מזהיבים בכנפיהם הגדולות על המנורה; מכופפים ראשיהם מטה, באין ברירה, מחמת גודלו של חדר, בעוד הוא יושב תחתם חסרי-חיים, סיבי האור היוצאים מזוגות כנפיהם היו לחוטים על גופה של מרינוטה חיוורת. למלאכים לא היו פנים, מחוקים כפי תמונה ישנה שהושחתה, ועם-זאת ניחנו במין ארשת צחוק אלימה; תחת כנפיהם עמד השולחן, על ארבע רגליו, והכיר שברז דולף בו, במין טפטוף איטי ולא-פוסק; אף נבלו הפרחים בשל עוצמת המלאכים שהיו סוככים זה על זה עם כנפיהם, וראשם נוגע. אבל האדם, שמא הגולם שיושב שם, זע לפי צחוקם, קם מהשולחן ונשען מוכנית אל אגרטל המרגניות, מריח את ערב הפרחים ופניו נובלות אף הן.

יואב עזרא

הרוצחים

זָה שְׁאֲנַחְנוּ מִדְּבָרִים בְּאוֹתָהּ שְׁפָה
 זָה לֹא אוֹמֵר שְׁאֲנַחְנוּ בְּאוֹתוֹ רֹאשׁ
 וְרֹאשׁ
 וְרֹאשׁ
 הָרֹאשׁ
 שְׁלֵף
 הָרֹאשׁ
 שְׁלֵי
 זָה לֹא אוֹמֵר
 שְׁאֲנַחְנוּ בְּאוֹתוֹ רֹאשׁ
 אֲבָל אֲנַחְנוּ מִדְּבָרִים בְּאוֹתָהּ שְׁפָה
 אָז מָה
 אָז מָה
 שְׁפָה
 הִיא
 כְּלִי-נֶשֶׁק
 שֶׁל רוֹצְחִים $\frac{47}{112}$
 בְּשֵׁרוֹת מִמְלָכָה עֲלוּמָה
 אֲנִי אֲחַסֵּל אוֹתָהּ בְּאוֹתָם מְקוֹמוֹת
 שֶׁהִקְלַתָּ בָּהֶם רֹאשׁ

יואב עזרא

מוניות מחכות

רַק בְּתִי-קִבְרוֹת מִפְּרִידִים
 בֵּין עָרִים לְעָרִים וּמִרְפָּסוֹת
 עַל תְּהוֹם מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְשַׁחֵת
 מֵת מִפְּנִיקָה - רוֹעָה
 צֹאן
 הוּא
 מַחוּץ
 לְעֵדָר
 הַמְחֻשָּׁבָה שֶׁבְּמַחֲתִית הַתְּהוֹם יֵשׁ זָם
 אוֹר זָרַח טוֹבֵעַ עַל מַיִם
 הָאוֹר לֹא טוֹבֵעַ
 הוּא יוֹצֵר תְּחוּשָׁה שֶׁל אֲסִיר מִלְמָטָה
 מַחְזִיק סוֹרְגִים וְלֹא טוֹבֵעַ וְסוֹסִים
 דוֹהָרִים
 יֵשׁ בֵּית-כֶּלֶא
 וְזֶה גוֹרֵם לִי
 לְהִיזוֹת
 שְׂמֵחַ
 יוֹם
 שְׂטִי
 בְּעָרֵב
 כָּלֵם לְמָטָה וְהַמוֹנִיּוֹת מְחַכּוֹת
 זָה גוֹרֵם לְהִיזוֹת שְׂמֵחַ יֵשׁ מְכוֹנִיּוֹת

$\frac{47}{112}$

$\frac{46}{112}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

יואב עזרא

הוראות יצרן היופי

יואב עזרא

תעופה

נְסוּ לְדַמְיוֹן		
שְׁאֵתָם רוֹאִים		
פְּרִי		
מוֹל		
הַפְּרָצוּף		
וְאֵתָם		
חוֹלְמִים		
שֶׁהֵיךְ		
שְׁאֵתָם מוֹשִׁיטִים לְקִרְאָתוֹ		
לֹא פְחוּת יָפֵה מֵהַפְּרִי עֲצָמוֹ		
וְנִיצוּצוֹת שֶׁל אוֹר		
מִתְעַנֵּג		
זִיו		
אֶל		
עֵין		
נִפְקַחַת		
מִמַּבֵּט תְּדַהֵמָה פְּלֵא יְפֵי הַפְּרִי וְהֵיךְ	$\frac{49}{112}$	$\frac{48}{112}$

אֲנָשִׁים מִתְחִילִים לָרִיב מְרֹב שְׁטוּב לָהֶם
זֹאת טְעוּת לְחֹשֶׁב שְׁעֲנִיִּים מִתְחִילִים מִלְחָמָה
הַהֶפֶךְ עֲנִיִּים חֲלָשִׁים
אֵין
לָהֶם
כּוֹחַ
לָרִיב
מְרֹב רָעַב
הֵם רַק רוֹצִים לְנוּחַ בְּשֹׁדָה
וְזוֹ לֹא תֹאוּרִיָּה עָלַי אוֹ עָלֶיךָ
אוֹ
עַל
מִיִּשְׁהוּ
זוֹ
פִּילוֹסוֹפִיָּה
טְהוֹרָה
פִּילוֹסוֹפִיָּה אֵינָה צְרִיכָה מְצִיאוֹת
בְּכַדִּי לְהוֹכִיחַ לְמִיִּשְׁהוּ שֶׁהִיא תְּקֵפָה
בְּסוֹפוֹ שֶׁל דְּבַר מְצִיאוֹת זֶה מְקוֹם רְחוּק
שְׁאֲנָשִׁים
מְצִיאוֹתֵיִם
כָּבֵד
מִזְמַן
מִתְנַתְּקִים
מִמֶּנּוּ
זֶה שֶׁ
אֲנִינּוּ
כָּבֵד
בְּתַעוּפָה
לְפִילוֹסוֹפִיָּה טְהוֹרָה

- ה ב ה ל ה ב א -

לארי וייסמן

מכות נגד האימפריה

הזוכה במקום השלישי בפרס אלפא קנטאורי ע"ש יואב עזרא בעודו בחיים

לשיר הרחוק ביותר מבני האדם לשנת 2014

שודדי־חלל מאז 2020,
נהיה בני 22 בנבמבר,
אבל בלי השמש, שנים אינו שנים.

תינוקות עיפים בג'ימבורי זהב,
אנחנו בולעים טבליות בגן המיסדים
וצופים בצליגת הכוכבים, אטיים כמו זכוכית.

אני חולם על הארץ, מבצר הגון,
כרוך צללים,
מרוקן מכל בכוריו.

את יומנו של הטיס
מכסיף עבט.
נסיעה היא חלי, להגיע זה למות.

הפגם נסע אתנו.
הרופאים גוססים. המפעלים גוססים.
הורינו מתים או גוססים.

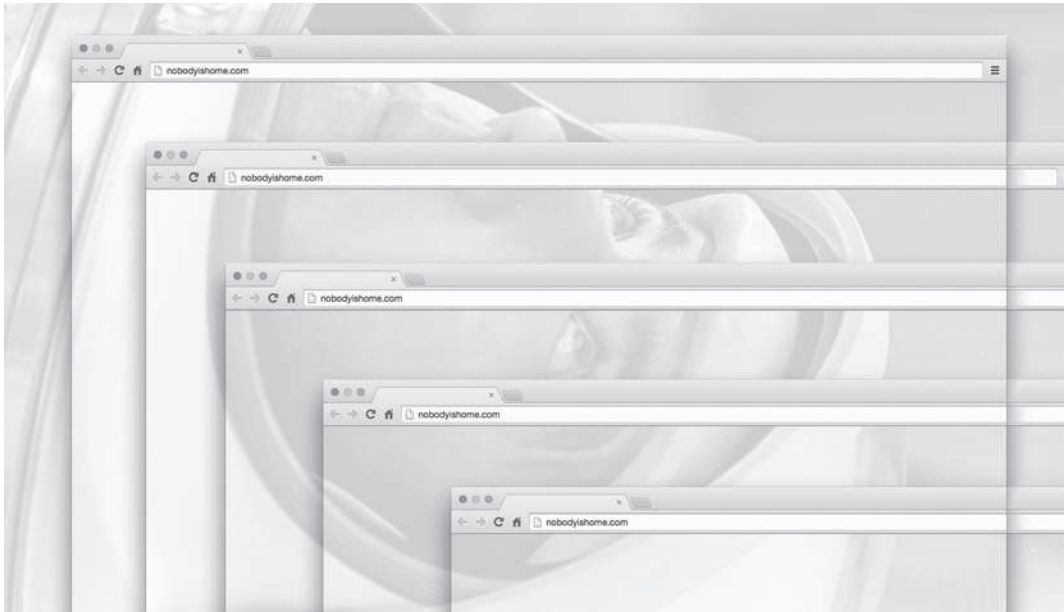
שיריהם בערו פעם כמו בנזין.
עכשו אנחנו פורצים את קוד הקרינה
ורוכבים על נחונגי הרקיע הפהים.

נפגש בבועת המצפור הקדמי,
חפת הבדלח הנפוחה בכוכבים.
הפבידה תוביל. נצנח זה אל זה,

כל פרדה לפי פקדה,
והיקום כלו צהר
אל הגוף, הגבול האחרון.

החלל קמור, אמר לילדי.
כל כוון שתבחרו
הוא הבית.

$$\frac{51}{112}$$

$$\frac{50}{112}$$

בן פישר

אמנות התאמת החיות זו לזו

הזוכה במקום השני בפרס אלפא קנטאורי ע"ש יואב עזרא בעודו בחיים
לשיר הרחוק ביותר מבני האדם לשנת 02014

אמנות התאמת החיות זו לזו
אמנות עתיקה היא
ומדבר במלאכה עדינה
ובממחיות לדעת
אילו חיות יש לנו בשלום ובאהבה
ובסוציאליזם של אסורים יחדו
ואילו יתפתשו עד דם

ראה
את גן החיות בקבוץ מעגן מיכאל
שם יש לנו יחדו בנות יענה על מדותיהן הבלבוסיות החושניות
וטפריהן השלופים המחיים עתות עתיקות
וביניהן יהלך צב רחב ממדים
שריונו הוא שלדו
לשאת את משקל הארץ
והוא זולל בתאנה קלח פרוב
לעו מיתם השנים פעור באימה
כמו עגורן של צים בנמל חיפה הנובר
באנה הנושאת מטען של פרובים
ובנות היענה יהלכו בעדינות מעליו מצדדיו
ולא יתמסו את הכרוב
ולא ימעכו השריון
או יפצחו במשחק דמקה
של יענים

וראה
את פנת החי ברחוב פרופסור שור בחולון
שהיה שור אדם
והזבח
וכל געיותיו המתחננות
ועיניו המתבלטות
לא הועילו
ולאחר מותו הענק לו תאר פרופסור של כבוד בפילוסופיה

מטעם האוניברסיטה העברית
ונקרא על שמו רחוב והוקמה לזכרו פנת חי (ללא שוורים)
שם
הברז והאוז
יפסעו מתחת לפטמותיה הגדושות של הכבשה
ולא ישאו מקוריהם לטעם
טעם של בית טעם של ילדות
השמור בזכרונם הקולקטיבי הבר-אזי ממקור מוצאם בנחל היקון

ליד נוה נאמן ממש
לפני אחודו של יובל הנחל
הקרוי נחל "סנו"
ותנו רבנינו וחכמינו שפעם היה שמו "שנוא"
והוא הלעז כדי לנקות את עברו ולהכתים את עתידנו
ולא תשק הכבשה את האוז ולא תלחכו
רק כדי ספוק רעבונה לעשב ולפעית שה
רק תליט עיניה בעפעפיה הגדושים ותחבונן אל הגדרות

53
112

52
112

והמרחיק לכת לקבוץ יראון יחזה אולי בגס
אם יזדמן לו לראות איל ארד-קרנים גוהר על גבי
אלפקה שאת מקום לידתה אין איש יודע להגות,
מפעינה ומבתקה בכוח ברזלי רגליו הזקופים וכל גופו קדמה
והרשעים יחזכו בהנאה והצדיקים יסיטו
מבטם והילדים יבהו בסקרנות מבגרת ולפני שייספיקו לשאל
ילקחו
משם ובערב
אף לא אדם אחד
בחולון, ביראון ובמעגן מיכאל
לא יתן דעתו על
האחדות
ההרמונית
והאמנות העדינה של התאמת החיות זו לזו
ועל הסוציאליזם של האסורים יחדו.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

רון לגחלילית

מיכאל בן זאב

הזוכה במקום הראשון בפרס אלפא קנטאורי ע"ש יואב עזרא בעודו בחיים
לשיר הרחוק ביותר מבני האדם לשנת 2014

מנימוקי השופטים:

השיר 'רון לגחלילית' הוא שיר נשגב, מורכב, קשה, יקומי, קיומי, אוונגרדי, מטאפיזי, פילוסופי, מיסטי, מודרניסטי, אוטופיסטי, אסקפיסטי, לא-קומוניקטיבי, מטא-אקטואלי וטרנס-אנקדוטלי.

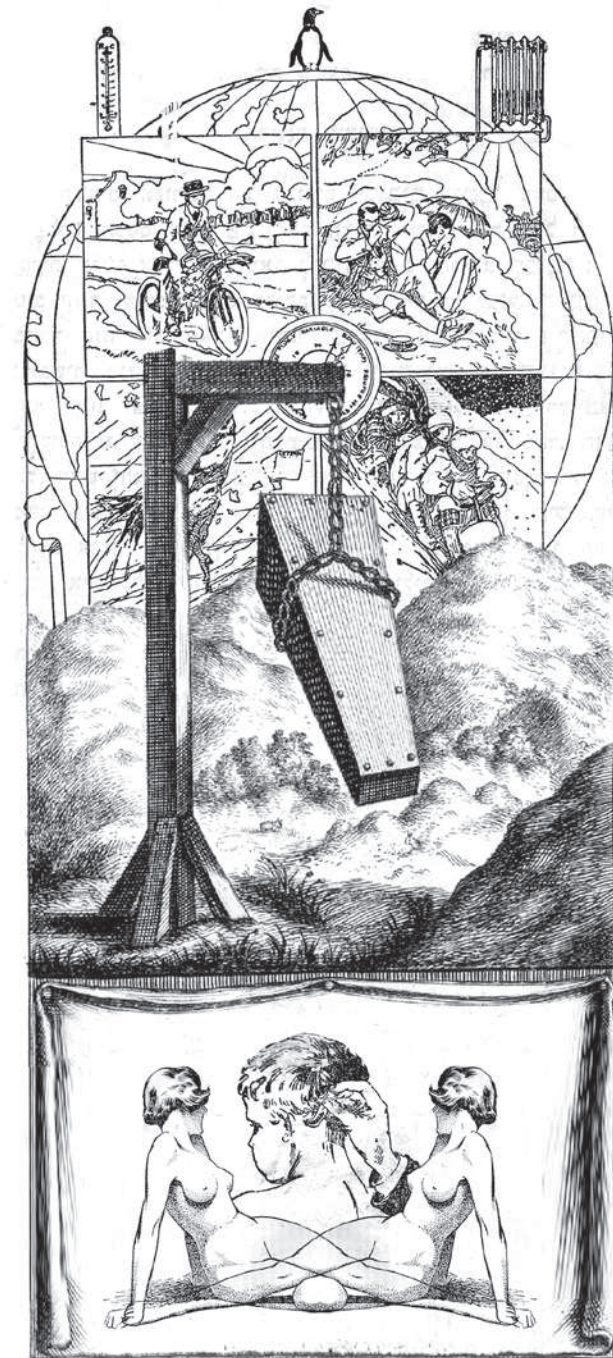
זהו שיר רחוק מאוד מעולם בני האדם. הוא לא יהיה מובן עד המאה ה-25, לכל הפחות, אבל במאה ה-29 ישמש כהמנון הלא-רשמי של גלקסיה אחת לפחות.

זהו שיר הלל. זה ברור. אבל הלל למה? הלל להלל, הלל לגחלילית, שכולה הלל, הלל לגחלילית שיוורה עצמה אל האור מבלי שתהיה לה מטרה. כי האדם הוא גחלילית כשהוא נימול מן המילה ועולה למעלה, עולה למעלה אל מעל לעול, עד שהאפור הופך סגול, הופך לעל-סגול.

ואתה, הקורא, גע לגחלילית, גע לגחלילית בקול, ושמור על מסורת דת העתיד. והגדת לבנך על בנות הלילית ובני האגג, על הצופג ועל עץ הציליליר. והגדת לו על כוזלי המאושרת, המאושרת לגוביר.

כי רק כך תחצה את המבול. עם סיפור המבול אין חוצים את המבול. את המבול חוצים עם סיפור אחר. ואת הארץ חוצים כגחלילית.

55
112

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

כּוֹזְלֵי הַמְאֲשָׁרֶת
 בֵּין עֲלִים וּבְנוֹת אֲלִים מוֹשְׁרֶת
 דַּת עֵתִיד בְּנוֹף אֲשָׁרֶת
 הָאָדָם מִן הַמְלָה נִמּוֹל
 עוֹלִים לְמַעַלָּה
 הָאֶפֶר הוֹפֵף סָגֵל
 הוֹפֵף לְעַל-סָגֵל
 עוֹלִים לְמַעַלָּה אֶל מַעַל לְעַל
 גַּע לַגַּחְלִילִית
 גַּע לַגַּחְלִילִית בְּקוֹל

לְהַפְלִיג אֶל תוֹף הַלוֹל
 לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַשֶּׁבֶלֶל
 לְחֻצוֹת אֶת הַמְּבוּל
 - אֶרֶץ - אֶרֶץ
 אֶרֶץ אֶפְרָת
 עַץ הַצִּילִילִיר
 כּוֹזְלֵי הַמְאֲשָׁרֶת
 מְאֲשָׁרֶת לַגּוֹבִיר.

$\frac{57}{112}$

$\frac{56}{112}$

שְׂמִיגָה רַע
 עַשׂ רְשָׁמָה
 שְׂעַר רַעַשׂ שֶׁל לְשׁוֹן
 בְּלִישׁוֹנוֹת שְׂרִים לְשָׂמָה
 בְּמִשְׁגַּל גְּרוֹן גַּע רֵן

גַּע לַגַּחְלִילִית
 גַּע לַגַּחְלִילִית בְּשָׁג
 אֶז בְּנוֹת לִילִית וּבְנֵי אָגָג
 יַפְלִיגוּ אֶל הַלוֹל
 הַמְרַךְגָּג
 הַצּוֹפֵג יְגִיעַ פְּעוֹר
 עַץ הַצִּילִילִיר יִשְׂאָג
 בְּרֵאשׁ גְּמוֹר
 מַעֲשָׂג
 גוֹעַ וּוִירָג

עַרְשָׁגָרִים
 עַרְשָׁגָרִים
 עַרְיוֹת וְעַבְרָרִים
 חִזְרוֹת וְחִזְרָרִים
 חוֹגְרָמִיֹת וְכוֹזְרָרִים
 עַרְשָׁגָרִים
 עַרְשָׁגָרִים
 אַבְיֹרוֹת וּמִזְכִּירִים
 חִמּוֹרוֹת
 מְמַזְרוֹת וּמְמַזְרָרִים
 עַרְשָׁגָרִים
 עַרְשָׁגָרִים

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

הנִחֵשׁ לֹבֵשׁ רִגְלִים
מִגְלָה שְׁנַיִם רַעְבוֹת
הַצְלִצֵל רֵץ עַל הַמַּיִם
שָׁבַע זְאֵבוֹת קֶרְבוֹת
וְזָהוּ שֵׁר הַיָּם
זָהוּ שֵׁר הַיַּעַר
וְזָה הַשֵּׁר הַרוֹכֵב בְּעַרְבוֹת

וְזָה הַסָּאוֹנָד מְאֻשְׁתָּד

על ספו של שגעון הולך ובא - הארזיה הרה קרה בכל העירה -
הארזיה הרע קרה בכל העירה - הארזיה הרע קרא בקול העירה
/// לפנות הבקר - בבת אחת - כהרף עין \\\ הארזיה הרע
קרע את כל העירה עם השנים || טרף בבקר < גשש בצהרים <
חרבו בערב < וישן יומים. אחר כך קם; הרתיח תי; והעלה גרה;
נקדתיים - All The Nightmares Came Today! ~ ונראה שהם
הולכים להשׁ-stay הרי כבר טוב עטור קדרות ומהקשט סרטים
שחורים אני רוכב על כל סוסים הלילה-כמו פרוש בלי ראש-
מתלחש על השלחן-תוקף את הקיר-תקוע באלקסון-נלחם במלך
עכברושמאהב..... בנסיכת אחשוורוש!!! על ספו של שגעון
הולך ובא קוראים שירים של סאפו "כלפיכנשים זפות אין עוד
דעתי הפכפכה" יש לה תסמנת הילדה היחפה יש אש נואשת יש
אישקט אישפיות אישלג יש אישחר מפאר יש
Sailors fighting in the dance hall! יש אריות משתוללים
בערפל מאחורי הדר עתה אישלג עם קולר כל אריותיך מתקבצים
בערפל משתוללים מאחורי הדר משתוללים בערפל המתקבץ
מאחורי הדר בערפל המשפץ מאחורי הדר מאחורי הדר הדר
הדר הדר הדר הדר הדר הדר - מ - אש - ת - קד!

I could make the transformation as a rock'n'roll star

עד-עד-עד-עד-עד-עד-עד-עד האסון הראליסטי הוא סמון
לחלום המתנפץ לפני עיניך הכחלות לפני עיני המגלגלות סיגריה
לכבודכנשים זפות "אין עוד דעתי הפכפכה" אני נשאים על גב
הליח נשאים בלא סיגריה שרועים על הנדה הרע אני נופל תמיד
קדימה אני > נופל תמיד קדימה לא נופל רוכבי אחר; להתנפל
אל המפל ולא לסכר אותו איך רוצה לעוף? עיני הנבוכה -
עיניך - עיניכם הלא-רואות - עיני המשבשת כבר העיפה והיפה
- נפשו הערופה של אחי - הלא היא בבואת נפשי הערופה
איה איה היא הרופאה שתאנס אותי אל החפשי אותנו אל הפעם-
בם-בי-פעם שתגאל את כל הראליסטים ממחשבות השוא שללהם
שתפליג אתם אל אש-לילות ותטרף את שירתם בדרך שתקבר את
המצאיאות בים שתצית-עצמה למען העולם:::

נשים נשים זפות ואריות משתוללים רררררררררררר
תשששאאגגגגנהה עעעעעעעעעעעעעעעעעעעעעעע

המקלהאם והבנגדובלה הדיבוני

הילה אהרון בריק

האפעלמינגו הוא בן דוד רחוק של הפלמינגו
 בהצגות הוא תמיד יושב שורה אחת לפני הפלמינגו
 הפלמינגו אומר לו יא אללה שלף אפעלמינגו
 אתה מסתיר לי את כל ההצגה של הבנגדובלה הדיבוני
 האפעלמינגו שמנמן ובעקר גבוה, הוא לא אשם
 הפלמינגו חסר טקט פשלעצמו

למקלהאם שלושה זוגות עינים
 המקלהאם אומר למה מי זה הזמר הזה ששר לנו שירים
 זה חוכך באזנים
 והוא ממצמץ המקלהאם
 בכל אחד משלשת זוגות העינים שלו,
 ככה בטבע שלו לעפעף, הוא לא מתחנחן
 והוא גם לא שומע טוב
 רוצה לומר: אני לא נהנה אבל לא נעים לי

הבנגדובלה הדיבוני מפליא בכרכוריו המשושים
 שוש השושנית שושה בשושנים ששזת ששזת
 שוב ושוב

אל מול זה קשה לאפעלמינגו לשבת בשקט
 לכן הוא קם ממקומו ומכרכר הדים בקצב של שש לבנגדובלה
 פשפלמינגו מתרגז הורד שלו נהיה שני עז-אדמדמת
 זה לא חדש שהם עושים את זה ככה
 זה בטקס שלהם

המרכולת

הילה אהרון בריק

(1)

אישון מול אישונית, קניון הזנב
 מגבון שולף מגבון
 היום נאכל, היום נמות, גיחי

אנו האדמונים הקדמונים,
 שומרים שמורותיו הקמוטות של אל עליון,
 מדותיו זעירות, עפעפיו מציצים:
 רוצה עזים הייתי,
 גדול הביסקויטים של תקופתו,
 פיל סלש מפלצת, זרנוקו שוצף מים חיים
 שלהבות וגצים יגידו: פססססססט
 זעפנו פניהם אל הנהר הגדול

כתם טחינה, אחים, הטו שכם אל הצפור,
 הצפור נוצותיה דבש ודבוק, הצפור
 נוצותיה קלף וזפת, צפור זו
 נוצותיה סחי אש,
 קצוצות חרב.
 כסופים לכסף נכספים, כמיהה
 לדבלה קמלה בחלד

מנעים זמירות ממתקרוקודיל,
 חידו

המרכלח,
 אנחנו,
 מי שלף מח?

$\frac{63}{112}$

$\frac{62}{112}$

- ה ב ה ל ה ב א -

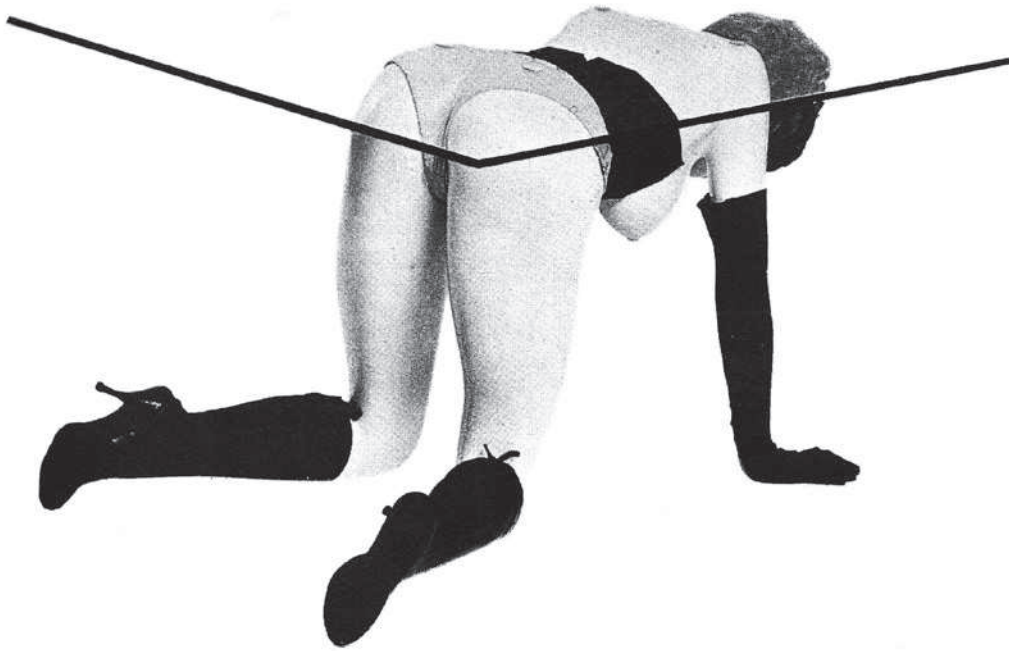
(2)

חבצוֹצְלוֹת עֵטוּרוֹת זְקִיפְגוּשִׁים
מְרַכִּינֹת רֹאשׁ אֶל רֶכְסֵי הָרִיבֵינָה
מְדִי בֶקֶר חוֹשְׁפוֹת מְבוֹשִׁים
פְּרֵי סְלִילִים, פְּעִיזֹת אֱלוֹנָה

מוֹלְקוּלוֹת, זִיף וְעוֹד זִיף
פֶּז נוֹהֵר אֶלֵי קֶמֶט בְּגִטְקֶעס
צְוִיחוֹת הַפְתִּיחִים, סְלִסְלוֹת הַמְזָל"ט
הֶזְיוֹת חוֹבְבִים בְּכִסּוֹת נֶאֱחָס־נֶט

וְאִין לְשׁוֹפֵר לְהֵלִין כִּי קֶרְנוֹ
עֲלָחָה, תַּג נִגְדָּשֶׁת
בּוֹא יְבוֹא בַר מִנֵּן בְּזֹק קוֹרִים
נִצְרָפִים בְּזָהָב וּבְמַבְרָשֶׁת.
אֲשֵׁכּוֹלוֹת מְכַנְפִים מְגִירִים
חֲשָׁבוֹן בְּנֶק עַל שְׁמוֹ שֶׁל יֶרְקוֹ.
עַרְפְּלִית, אָבוֹ גִיר, פְּטָרְיָה
אֲגַם לְכָל יֶרַח קֶטוֹ.

חֲמֵדַת רְגָלִים, שְׁחוֹר פְּלוֹמָחוֹ,
שְׁלוּחוֹת אֲצַבְעוֹת נְכַפְפוֹת.
צְפוּרִים בְּסִתְרֵי מוֹחֵן
הַד מְרַעִים לְכָלִי זֵין וּפַת.

בתקליטים שבורים בראשים חיצוניים, הוא אינו מצליח שלא לכעוס על כל נוסע ונוסע על שהוא יודע את שמו. הכעס מוליך אותו כמו מגנט בסליל מחושמל טינה, דוחק בין ספסלים. כלעומת שעלה לאוטובוס, סאלים יורד בדלת האחורית ומתיישב על ספסל, מחושמל טינה. הקו לו חיכה עובר וסאלים לא קם.

במשרד מחכה לסאלים חבילה גלילית. תעודה. הוא טורח למסגר, לזגג ולתלות על קיר. אחרי כמה שעות עבודה בקליניקה, כשהשינינית מארגנת פריסה לרגל פרישתו, הוא קוטף את המדליה מהקיר, ורואה שבכלל אין זה שמו שם. בעצם זהו גביע של טורניר קטרבל, בו זכתה איזו קבוצה מישוב קטן, שאת שמו אינו מכיר ושנשמע לו כמו התנחלות. סאלים נעצב עמוקות ונוטש את השער. המנהלת האדמיניסטרטיבית מניפה דגל לנבדל. כל צעד בנעלי הפקקים החדשות חורק: "השופט בן זונה", והדרך חזרה הביתה קצרה יותר ומרה אותו הדבר.

גרוש עם חתולה, סאלים מביט בחתולה. החתולה מביטה באגרטל ועולה על השולחן עליו האגרטל ובתוך האגרטל מים ירקרקים שמתעפשים באגרטל. בעבר אשתו לשעבר הכריחה אותו להצטרף לחוג איקיבנה, שזה סידור פרחים יעני יפני. בחוג, סאלים טרף את כל עלי הכותרת והציב בוואזה את הגבעולים הערומים. אז, פיו מפיק מרגליות, פתח את החלון וכנגד הקור שהתפרץ מבחוץ התפרץ מבפנים על העומדים בתור לכספומט שמתחת, צורח "קיפודים, לכו להתקלח!" סאלים גומר לזכור. החתולה מגררת את האגרטל שמתגלגל על השולחן ומתגרר על הרצפה. מרצפות מנוקדות חברבורות צבעוניות ורטובות.

יותר מכל סאלים מתחרפן מצפייה בסרטונים של דאעש, ובכל זאת הוא צופה בכל סרטון שהחבר'ה מעלים. כמה פעמים. מתחת לשפתו המגולחת, ומעל לזקנו המאפיר, סאלים מפטיר: חובבנים. כל פעם כשיש השקה לאחד הפרסומים של הדאעשים, שכניו שואלים אותו אם הוא בא. כל פעם הוא אומר שכן. כל פעם מבטל באותו הערב. כשהוא פוגש את השכנים אחר כך, הוא שואל, מה חשבתם, למרות שלא חושב שחשבו. הם כל פעם עונים לו שזה חזק, שזה קולע ישר בבטן, וזה חזק, זה קולע ישר בבטן שלו כל פעם. לעצמו הוא חושב כוסאמו דאעש, ינעל הגימיק של עריפת ראשים, חושב הוא לעצמו. סאלים נגד עריפה וגם נגד פוליטיקה של זהויות, וממילא כולם כל כך דומים בלי ראש. סאלים ניגש למקרר, מוציא כרובית ומתחיל לקצוץ כדי לשחרר מעט מהלחץ שבראש. סאלים הסלפיסט הסוליפיסט טבעוני. סאלים הסלפיסט הסוליפיסט הטבעוני ממורמר. ובצדק.

בחדר שבו הוא אוכל והחתולה אוכלת תלוי על קיר שעון יפה. סאלים קנה אותו לעצמו למתנה לרגל עצמו. החליט להשקיע. לאחר שהתקינו שם לב

יום בחייו של ס.ס.ס.

סער יכין

סוליפיסטים – התפיסה לפיה הדבר היחיד שמשותו ודאית הוא האני העצמי.
סלפיה – תנועה סונית השואפת לאורח החיים של דור אבות האסלאם.
סאלים – שם.

סאלים הסלפיסט הסוליפיסט קם עצבני. הוא מכין לעצמו נס על חלב, ממלמל תכביר ופוחח את מוסף הארץ. כתבה על דאעש. הוא מצקצק בלשונו. אינו מרוצה מהגופן ומעימוד הגיליון. לדעת סאלים, הז'ורנליזם הוא שירה במנח של אנטרופיה טרמינלית, ובכלליות, כך נדמה לו הבוקר, המצב כרגע הוא שאין מצב לכלום.

היום החדש מציק לו. ברור לו שהוא חייב לכרות, רק שהוא לא יודע מה. סאלים מוכן לכרות הכל, רק לא עוד ראש. אז סאלים שובר את הראש: האם לכרות את עץ התאנה? או אולי את הגפן? לכרות ברית או הסכם? או אולי העניין הוא דווקא כריית פוספטים? בסוף הוא מוצא, ממש בסמוך למוקד חובת הכריחה – וריד המתופף על הרקה, בחולש ננסי, "כד – קטן – כד – קטן" – שם הוא מוצא משהו גמיש לכריחה: תנוך. סאלים מרגיש אמנותי וכורה אוזן ושומע קונכייה. בקונכייה, איזה יופי, ישו התינוק – אין מילים לתאר. טהור טהור טהור, ישו התינוק צלוב בצדף, ועכשיו גיבורנו צף באגם שָלו.

סאלים נושך את סירת הגומי שלו. לרגע הוא דמות של האחים וורנר, מונפש דוגמת לוני טונס, והסירה מעוזו מצטיירת עוגת היער השחור. יאמי. סאלים מתעשת כשהוא דמות של האחים גרים ושוקע שוקע למצולות. שם הוא פוגש יצורי קרקעית משונים, ואלה, ידידותיים, מציעים לו תה ועוגת היער השחור. סאלים המנומס עונה: "לא תודה, כבר אכלתי אותה".

ממעמקים סאלים נמשה לתחנת אוטובוס, שם הוא מחכה יחד עם גברת כופרת. כשעוצר הקו לו חתה, הוא עולה איתה, למרות שזה לא הקו שלו. כשהוא עובר בין הספסלים, ברור לו שלכולם נתקע בראש כמו תקליט שבור, "לאוטובוס נכנסת גברת עם סאלים". למרות שסאלים כופר

שרק מחוג השניות חג. השעון היקר התגלה כמטאפורה כה זולה, שאפילו לא טרח לתקנו. גם שעון מקולקל מראה את השעה הנכונה פעמיים ביום, אולם השעון של סאלים אינו מקולקל מספיק.

סאלים משוכנע שהיה חייב להיות משהו ראשוני ששיבש, משבש שאינו משובש. אולי כשזו הלכה אותו הלילה. אותו הלילה לא עצם עין כל הלילה, אך בליל מן הלילות הרבים שלאחר מכן, דווקא עצם, וזו אכן הלכה. מאז נתקל באותו היזון חוזר מדי לילה, וביתר שאת עד שכל מצמוץ. היה מתעמל, ולבסוף היה מצליח ללכת אחורה ברחבי הדירה ועיניו עצומות, מבלי לראות שאינו רואה לאן פניו או אחוריו, וזה העניק לו תחושה טובה של מנצח או מנוצח.

סאלים לא תמיד היה סוליפיסיסט, ולא תמיד היה סלפיסט, ולא תמיד היה סאלים, ולא תמיד היה. ככל שהוא חושב על זה יותר, זה נחשב יותר, אך ברור לו שהחשיבות אינה תורמת לפתרון. סאלים חושב, אם אינך חלק מהפתרון, אתה חלק מהבעיה. פעם, באיזה חג שואה, סאלים בחר ללבוש חולצה עליה כתוב, אם אינך חלק מהפתרון, אתה חלק מהבעיה. אף אחד לא אמר כלום. אף אחד לא שם לב, כי כולם חלק מהבעיה.

סאלים הסלפיסיסט הסוליפיסיסט לא חושב שהפילוסופיה שלו צריכה להגדיר אותו יותר מאשר אמונתו, או שאמונתו צריכה להגדיר אותו יותר מאשר שמו. אלא שכבר שמו מגדירו לאללה. אם סאלים יציג עצמו לפניך, אני סאלים הסלפיסיסט הסוליפיסיסט, ואתה לא תזכה אותו בתגובה, סאלים עשוי להתעדם לרגע ולחשוב, אלה, אולי אין בהם השקפת עולם, אבל יש שהעולם משתקף בהם והוא יפה. לרוב אינו כה טולרנטי. בגדול, דעתו על דעתך לא הייתה מניחה את דעתך, אבל בכל זאת חשוב לדעת שלדעתו אין בר דעת שיסתור את דעתו. סאלים אולי חופר לפעמים, אבל לעולם אינו מגיח מהמנהרה.

אֶפְשָׁרוֹת אַחַת לֹא שְׁעָרְנוּ
 שֵׁיט אֱלוֹהִים, אֲבָל הוּא אוֹהֵב אֶת הָאֱתֵמַאיִסְטִים
 וּמִצְחִיק שְׁלֹא שְׁעָרְנוּ, אַחֲרֵי שֶׁכִּלְיָנוּ אֶת חַיֵּינוּ
 בְּרִיצָה אַחֵר נְשִׁים שְׁאִינוֹ נִתְפָּסוֹת
 וְאֱלוֹהִים שְׁאִינוֹ מֵאִמֵּן בְּנוּ.

שְׁלַח עֲרוֹךְ יִפְרֵשׁ לִפְנֵינוּ בַּיּוֹם הַדִּין
 וְסִבִּיבוּ עֲבָרִים וְיִשׁוּעִים וְיִשְׁמַעְאֵלִים וְאַצְטִגְנִינִים וְחִבְרֵי הַקּוּ
 קְלוֹקֶס קְלָאן
 וְהַכֵּל מִצְפִּים לְמוֹצָא פִּיהַ שֶׁל הַשְּׂכִינָה
 לְדַעַת סוֹף סוֹף מִי צָדֵק מִכֵּלִם
 מִי דִינֵנו חַיִּים וּמִי דִינֵנו מֵיְתָה
 וְרַק הָאֶפְיִקוֹרְסִים מִתְחַבְּאִים תַּחַת הַשְּׁלַחן
 וּפְנִיָהֵם פְּנֵי בְהֵמָה נִצּוּדָה
 וְאִינָם מִצְלִיחִים לְשַׁעַר אֵיךְ יִתְּכוּ שְׁנֵדֶפֶק הַכֵּל
 אֵיךְ הִמְרוּ דוֹקָא הֵם עַל הַסּוֹס הַמוֹבֵס
 אוֹלֵי סְכוּי שֶׁל אַחַת לְמִלְיוֹן

וְהִנֵּה סוֹף סוֹף קָם אֱלוֹהִים, וְסָח:
 אֱלוֹהִים אִינוֹ אוֹהֵב אֶת הָעֲבָרִים,
 אֱלוֹהִים אִינוֹ אוֹהֵב אֶת הַיִּשׁוּעִים,
 אֱלוֹהִים אִינוֹ אוֹהֵב אֶת הַיִּשְׁמַעְאֵלִים.
 דוֹקָא אֶת הָאֱתֵמַאיִסְטִים אֲנִי אוֹהֵב
 מִצְחִיקִים אוֹתִי הָאֱתֵמַאיִסְטִים
 וְגַם הִיטִיבוּ לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי:
 עָשׂוּ מָה שְׁרָצוּ.
 הָאֱתֵמַאיִסְטִים יִירְשׁוּ נִחְלַת שָׁמַיִם
 וְכָל הַיְתָר, דִּינָם מֵיְתָה.

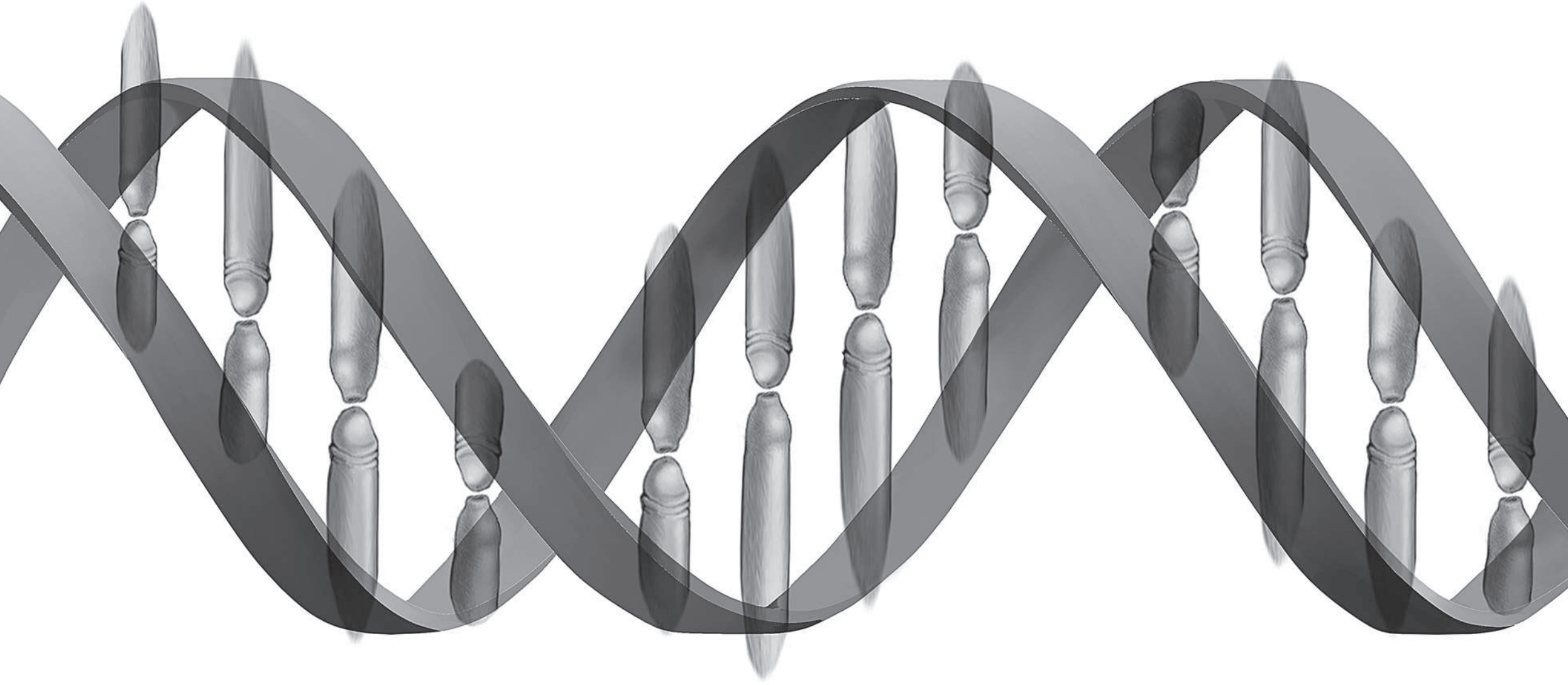
וּפְנֵי הַכֵּל – עֲלֻטָּח שְׁאוּל!
 הִיְהוּדִים בּוֹכִים
 וְהִישְׁמַעְאֵלִים כּוֹרְעִים
 וְהַנּוֹצְרִים מִצְטֻלְבִים
 וְהָאֱתֵמַאיִסְטִים נִדְהָמִים תַּחֲלָה
 וְיֵשׁ בָּהֶם שְׁצוּעָקִים: "אֵל תִּלְכוּ שׁוֹלָל! אֵין שָׁם אִישׁ!"
 אֵךְ לֹאט לֹאט נְדָמִים הַקּוֹלוֹת וְהַמוֹסֵד הָאֶפְיִקוֹרְסִי נִשְׁכַּח
 כִּי סוֹף סוֹף טוֹב שֵׁיט אֱלוֹהִים אִם הוּא לְצַדִּים
 וְהִלְלוּ מִתְחִילִים לְהַפְּנִים, תַּחֲלָה בְּפִלִיאָה וְאַחֵר כֶּף בְּתַעֲנוּג
 אֵיךְ הִיָּה לֵיל אֲסוֹנָם לְיוֹם חֲגָם
 וְהִנֵּה הֵם קִרְבִּים אֶל הָאֱלוֹהִים, תַּחֲלָה בְּיִרְאָה כְּאִלְהָ וְאַחֵר כֶּף
 בְּנַחֲשׁוֹת כְּצִיד
 וּמִתְחַבְּקִים עִם הָאֱלוֹהִים וּמִתְנַשְׁקִים עִמּוֹ וּמִצְטֻלְמִים בְּמַחְצָתוֹ
 וּבְשִׁלְחָם חִיוֵךְ נִבְזִי אֶל עֲבָר אַחֵיהֶם הַמוֹבֵסִים
 הֵם לוֹעֲגִים בְּנִצְחוֹן:
 עֲכָשׁוּ תוֹרְנוּ.

(התעללות בתוך התאים)

היך היא לא יד, היך היא הרגל, כף את נפקחת, פסוקית שתוק, מלקקת בסדינים, מנסה להנחיל תנועה לזרועות האזרחיות, לצ'ופסטיקס המנמשים. אף השירים שובתים מטעם המועצה לשלום האיברים הפנימיים, כאות הצדהות עם הכבד שסובל מאלימות בורבונית מרבת עשורים, ממטחים מלקקים של ערק ירדני עזין אלבומיו. אבל את לא נכנעת לגיוגל שבויילה, לנתוץ של כללי ההשקמה ההכרחיים בידי סבלים רדומים, את לא מוכנה לאפריקה הזאת אצלך, להתקוממות המנממת של פאבלות עצבים במהלך כהנתם המערך של שדיו המנטים, הרי מבקעת הפיור ועד ללוקסני התריסים את בעלת האגן החזק ביותר ללא צלוליטיס או מתחרים. את משכנעת את עצמך שזו רק תקלה זמנית בהליכונים המוחיים, הוצאה מהקשר של קמץ נירונים סהרורים, שכן כל זה לא יתכן ברפובליקה החטובה של תקינות צופים, כן, עוד מעט הנער יחזר לך לארבעת הפרשים, אין לו מולדת אחרת מלבדך הרגלים.

אני רואה את הסוף, הוא פיליפינית מלאה, מתפקעת לסרוגין מכף שראשי קורס אל מלונת הלב מדי דקה, ללחש לו בצדונית רפויה ששניהם ענני שקר, גשם בדמעה. כל זה עוד יכאב אבל עכשו היך בוער, כבשנים של פוטוסינתזה, אני מעביר מעליו את ידי בתביעה לכויה. בורא מאורי הדבורה, באגודלי קבוע קצה של פעילת סחלב מצויה, נפשה היא עקצה, בעורי העור ננעצה התנקשותה, תופחת האנדרטה קדגדגן קשה יום שמתכסה במגע. עדיף בטון מספקות – הפרסמת דוהרת עד לעקביה של יונקת ארפה, גם היא, כמותנו, נגמלת לאטה, בליט צעירה, מעצמה. בינתיים פליטת העין הנה כפר שטופת יונה, גולדן רטריבר מרים את לשונו על עגלת בבה נטושה, הריק נובח בו בהלה. מסגד נצמד לשד – תיבוק צורח שיופיעו כבר כפתורי החלב מהחליפה, פקעות לבנות מאת מרור הגנה מתגלגלות בין מקרים פרטיים של טרשת נפוצה, אני מתהלך בתוך זרע – לאמצע מאי זוהי ההגדרה הנכונה. לא כאן, שוניות אילים, לא כאן, רק רוח סרטנית עדינה, המצמוץ הוא הנץ הפרידה.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

תרגם מגרמנית:
ג'רמי פוגל

שירה גרמנית עכשווית

$\frac{77}{112}$

אנתולוגיה אקספרימנטלית בעריכת רון וינקלר

כעיקרון, אני תמיד מחפש טקסטים חדשניים, קונספטים שמצלצלים באוזני ובליבי כמו משהו שעוד לא נעשה, שצועדים על הקרום הדק שמעל התהום, ושם עומדים ומתהלכים ומעוותים את החלל סביב. אני מחפש טקסטים לא-ודאיים, שמוודאים ומיידעים אותנו שהזר לנו גם הוא אנרגיה, אנרגיה המעוברת מאני לאני.

אינני יודע מה זה "ניסוי". ואפילו אם הייתי יודע, הייתי יודע זאת רק בתיאוריה. ניסוי זה דבר יחסי. אבל נדמה לי שהסיכון הוא שהופך שיר לניסיוני. המשורר המנסה יוצא למסע רובינזון קרוזואי. הוא מסתכן בבדידות כדי להתנסות בבדידות. הוא חוקר עד שהוא הופך לאחר שהוא היה אמור להיות.

השואפים קדימה שואלים את עצמם מדי יום: אז איך עכשיו? כמו בפעם הראשונה? באילו דרכים חדשות נעקוץ אסתטית את האמת? איפה מרכז היקום של השפה, האלימות, החושניות והחומר?

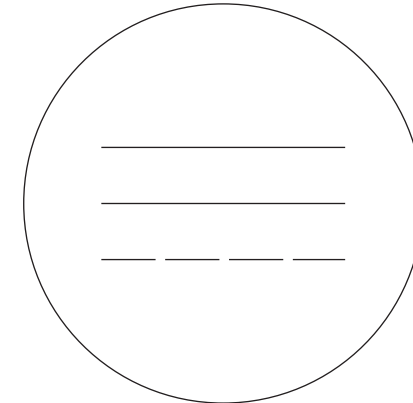
שיר אקספרימנטלי יכול לזרוע בלבול (אולי כדי להדגיש, אולי כדי להסתיר), או להפוך את השיר לרב-יקום של שונות, להפוך שוב ושוב את הנודע ללא-נודע. למצוא את האלף-בית של השיר. השיר האקספרימנטלי מאושר בניכור. הוא מציב לקורא דרישות מוגזמות ומייצר מתח חשמלי בספרות. אבל הוא לעולם אינו אומר נואש מהניסיון לכבוש את ההווה עם אסתטיקה.

השיר האקספרימנטלי רוקד לא רק ברבדים הסימבוליים, אלא גם בעולמות לא-ספרותיים של סגנונות דיבור חדישים. הוא מספח לעצמו את אשר השירה הקונבנציונלית מתרחקת מהם: העלוב, ההזוי. הוא מעצב מחדש את היחיד דרך עיצובו מחדש של הדיבור.

לשם כך דרושה לפעמים הפשטה עד אבני היסוד הקטנות ביותר של הקונקרטי, או דווקא יציאה מהגבולות של מה שהיה, או גידור גבולות חדשים - כמו שעושה אלכסנדר גומז בשיר הפלארף שלו, או הנס באיור עם הניסיון לכתוב שירה קונספטואלית-דיגיטלית.

אך השיר האקספרימנטלי יכול גם לסרב להזדהות ככזה. לפעמים האקספרימנט יכול להיות נועז יותר ממה שהשיר מראה על פניו, כפי שדניאלה סיל כותבת על שיריה החדשים: "חיפשתי פורמט רב-גוני ולמרות זאת חד, פורמט בעל יכולת חשיבה. הדימויים משחררים במקום להגביל בתיאורים רבים מדי. החוויה מעניקה יותר מאשר היא מתקשרת בפועל".

וטוב יהיה אם המאגיה המעניקה שלנו תתקשר גם בעברית.

fischblase also schneuß als aquarium echt aalarm

Dagmara Kraus

1rohfish 1bluhfish 1fleifisch 1frohfish
 1leihfish 1nöfish 1drehfish 1meifisch
 1schlaufisch 1niefish 1schriefisch 1taufisch

wohleifisch dagnöfish fliflifisch erdaufisch
 wohlbiefish anthofisch seitschraufisch uneifisch
 zuliefisch ungrufisch annyfish zuzufisch
 bepfuhfish zerschmahfish aufzeihfish zufisch

1zoofisch 1wiefisch 1greifisch 1crifisch
 1schleifisch 1stufisch 1hüfish 1pfeifisch
 1blähfish 1braufisch 1rarfish zukaufisch
 1kuhfish untyfish 1strafisch 1lufisch
 1schniefisch 1kneifisch 1aufisch 1diefisch

ausspeifisch ausriefisch 1iifisch 1iifisch

$\frac{81}{112}$

$\frac{80}{112}$

שתיקת בועת דג כאעזקה באקווריום

דגמארה קראוס

1 דג גרָבן 1 דג בוּס 1 דג בַּרְחָד 1 דג קלויח
 1 דג חרְסִנִּית 1 דג אָמֶן 1 דג אַקְרִילִי 1 דג אַדְנִית
 1 אַנְחֵרוּדֶג 1 סרְקוּדֶג 1 חֶלְפֶדֶג 1 דראַגֶדֶג

גֶלְנוּן רֶדְנוּן סִטְרוֹן אֵינוּן
 אַרְחִינוּן אַתְרֶנוּן גִּבְרֶנוּן גֶפְנוּן
 אִיפְכֶנוּן אורְחֶנוּן אַנְפִינוּן דֶרְדְּנוּן
 דִּןְקֶנוּן צֶפְרֶנוּן יוֹמֶנוּן זֶבְנוּן

1 נֶקֶזֶן שְׂדוּף 1 לְבָבוֹן עֶנְקִי 1 פֶּלְאָן תְּכֵלֶ-אֶף 1 חֶדֶגֶמוֹן מְלוּנִי
 1 גֶלְגֶלוֹן מְקֶפֶל 1 שׁוֹר זְרוּנֶקִי 1 שְׁעֵמֶן תְּמוּזִי 1 דֶחֶן פְּחוּס
 1 שְׁמִפִּינִיוֹן מִיֶּזַע 1 נֶהֱמוֹן נֶקֶד 1 נֶצְנֶצֶן מְנַמֵּשׁ רְקִיעוֹן מְקַמֵּט
 1 שְׂרָצֶן אֶפֶר קֶרְקֶשׁוֹן גִּבְהִים 1 צוּרְף הֶדוּר 1 שׁוּעֶלוֹן כְּסוּף
 1 רֶעֶפֶן מִדְמָה 1 עֶקְבִית מְשִׁבֶשֶׁת 1 חֶתֶן אֶרֶץ 1 מְחֶסֶנוֹן תְּהוּמוֹת

דג בַּחִילוֹ דג מְקִיאָן 1 אֵיכְדֶג 1 אֵיכְדֶג

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

Runde Welt

עולם עגול

Monika Rinck

מוניקה רינק

Hört ihr das, so höhnen Honigprotokolle, zuckersüß, hier habt ihr eure runde Welt. Wer hat denn das gesagt? Der Derwisch hats. Seine Hörner habens aufgebohrt, im Drill. Dreht sich, Grenzen wirbeln über Grenzen, überwirbeln Libyen. Die Schirmherrschaft. Da gehen wir drüber. Diese hochkante Fläche, wie nennen wir die? Wand. Oder auch mal Folterland. Immer wieder gerne, Wüstensohn. Expressives Verhalten: *Ich sterbe jetzt. Wo tust du das? Bei mir.* Instrumentelles Verhalten: *Bleib dort, wo du stirbst, bis du das nicht mehr tust.* Wir helfen dir mit unsren Mitteln, wirtschaftlich. Fernzweck. Gegenwart. Verhaltenslast. Paris – Dakar. Dakar – Paris. Das ist die runde, grenzenlose Welt. Moment, sollen die jetzt alle bei dir wohnen, oder was? Sei dir klar: Die Ungerechtigkeit ist da. Du verkörperst sie und sie verkörpert dich. Das sei dir immerhin klar.

האם אפם שומעים? הנה לכם העולם העגל שלכם. כף לועגים הפרוטוקולים של הדבש, המתוקים מדבש. מי אמר את זה? הדרויש. סובבו אותו בכחש במצעד הצבאי. מסתובב סביב עצמו, גבולות נסבים על גבולות, עושה סיבוב על לוב. הפטרונות. על זה אנחנו הולכים. האזור הזקוף הזה, איך נקרא לו? קיר. או לפעמים גם ארץ פיר. תמיד תענוג, בן המדבר. התנהגות אקספרסיבית: *אני גוסס עכשו. איפה אתה עושה את זה? אצלי.* התנהגות אינסטרומנטלית: *תשאר שם, איפה שאתה גוסס, עד שלא תעשה את זה יותר.* אנו עוזרים לך עם האמצעים שלנו, כלכלית. מטרה רחוקה. הווה. כבד ההתנהגות. פריז-דקר. דקר-פריז. זהו העולם העגל, חסר הגבולות. רגע, כלם אמורים לגור אצלך עכשו, או מה? שיהיה ברור: אי הצדק כאן. אתה מגלם אותו והוא מגלם אותך. זה היה לך ברור גם ככה.

83
112

82
112

* 1969 in Zweibrücken
lebt in Berlin

»Honigprotokolle«
Gedichte. kookbooks, Berlin 2012

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

Ich bin

אני

Mara-Daria Cojocar

מארה-דריה קויוקאר

das letzte Reh im Zoo von Gaza, ich
steh, zerschossen Fell und Sand
am Rand: ikonische Verzweiflung. Ich

אני הצביה האחרונה בגן החיות של עזה, אני
עומדת, פרוה ירויה וחול בטחול: יאוש איקוני. אני

seh meine Freunde an der Wand. Wer
hat mich übersehen? Warum bleib ich
bleiern, unerschossen; unentschlossen

רואה את החברים שלי כנגד הקיר. מי
פספס אותי? למה אני נותרת
עופרת, תת-ירויה; תת-מכרעת

geh ich hin. Ich wittere, was surreal ist, die
Wand marschier mir in die Nase, ich biete
mich dem Truthahn an. Als Friedenszeichen

אני מתהלכת. אני מרחיחת את הסוראליסטי,
הקיר צועד לי באף, אני מציעה
את עצמי לתרנגול הדו. פסמל שלום

Schalomsalam, ich
bin das letzte Reh, im Zoo von Gaza
du mein Absalom-Perückenbock

שלוםסלאם, אני
הצביה האחרונה בגן החיות של עזה,
אתה אבטלומי צבי מסרס.

$\frac{85}{112}$

$\frac{84}{112}$

Zerschossene Testikel, tapfer und wie schön
du bist, ich weiß, und Gott erspeit die Lauen
Ich bin, Jesusmaria, voll der Gnade

אשכים ירויים, אמיץ וכה יפה
אתה קים, אני יודעת, ואלוהים יורק את העננים
אני, ישועמריה, מלאי החסד

und was für ein brutales
Bild vom Krieg

ואיזו תמונת מלחמה אכזרית

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

Daheim

בבית

Nora Gomringer

נורה גומרינגר

Mamaundpapaundkindundkinderschwesterundkinder
bruderundkinderonkelundhoppehoppeundfallefallein
dengrabenundgefressenvonrabenundangesabbertvom
hundundmeerschweinundseinekurzenbeinchenver
schwindenimschlundundgelbervogelimkäfigundnach
barundnachbarsfrauundputzeundputzesmannund
mamasloverundpapasblondeundpapasblondeshelles
undmamastablettenundhundehitzeundnachbarskatze
undidylleinderreihe

אמאואבאוינדואחותהילדואחיהילדודדהילדורוי
בוסוסירויודררויבבקעהטויסבהרפךשאניובוחיל
עלכלבשפוקטושכחלסגרהדלתושכוןאשתהשכן
ומנקהובעלהמנקהוהמאהבשלאמאהבולונדינית
שלאבאהבולונדיניתהבולונדהשלאבאהבולונדינים
שלאמאוחומיהכלבוליתוליתולישלהשכן
האידילהבשורה

87
112

86
112

* 1980 in Neunkirchen (Saar) |
lebt in Bamberg

»Klimaforschung« Gedichte.
Voland & Quist, Dresden und Leipzig 2008

Heiße Fusion mit Heuschrecken

מיזוג חם עם חד-קרן

Christian Filips

כריסטיאן פיליפס

Wir machten einen Betriebsausflug in die Verlustzone.
Dort führte man uns den bösen Heuschreckenstil vor.
Der ging in etwa so:

יצאנו ליום פיה עם המשך לאזור ההפסד התפעולי
לקחו אותנו לסיור בעקבות חדי-קרן השקעות הרשעים
זה הלך בערך ככה:

Abwehrsatz Bönhase
Ausgleichstender Contango-Makler
 Ständer
China-Euphorie Aberdepot
 Act/ act Ad-hoc
 Agio
 Adio
 Adi
 Ad
 A
 ...

89
112

88
112

עובד קבולן
רבית פרים
ברוקר-קונטנגו
מכרז מפצל
סטנד
הבועה - הסינית
פקדון לא נזיל
מיצבים / מיצבים אד-הוק
פרימיה
קרמיה
קרים
קר
ק
...

*1981 in Wrocław, lebt in Berlin und Carpentras

»kleine grammaturgie« Gedichte. roughbooks, Solothurn et. al. 2013

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

zehn protologe für pfadfinder der partisanance

Ron Winkler

עשרה פרוטולוגים לצופים הפרטיזונים

רון וינקלר

der blaue wald der http schwerverletzen, das sei dein kommentar wunschort

≠

schmiege die aus der medizin bekannten pastoralen sprengarbeiten
closer in dein viertel ein

≠

und schnitz die panzer für die intensivgürteltiere,
um ab index 01.11. den ellitischen server zu zerstören,
in höhe der www schwurhand

≠

auch nutz die resultat rekommunalisierten ritter aus der helikopteranstalt
und bestell alle 5000 km teer, per allgemein schneetext

≠

prüf den einsatz von ganz glam-nofreteten
und 5-ps-engeln (russisches haar)

≠

nach reinigung des stroms wärmst du das nouveau matériau
mit kühlendem ... honig und bringst es nach web kunia

≠

leg dir pdf skills an für bis zu pur sechzehn autonome

≠

tunguska-lösung delta: spiel in der mündung zum nasdaq-kloster
gelassen mit dem furchtbloglord

≠

oder betauche die ornithologen im iFrame mit einem politischen atlantis,
hot and free

≠

schließlich führ am tag des zeichens einen liter dämonenbeifang
in das digitale stadtbild ein

93
112

92
112

היער הפחל של http הפצועים קשה, זה יהיה יעד משלם לתגובה שלך

≠

הכנס בעדינות את חמרי הנפץ הפסטורליים, שידועים לנו מהרפואה
קרוב למקום מגוריך

≠

נגר את חיל שריון הארמדילו
פדי להרס, החל באינדקס 01.11, את השרת האליטישטי
בנמח שבועת ה-WWW

≠

וגם, השתמש בתוצנתב פדי לרה-אכלס את אבירי מוסד המטוק
ותחח 5,000 קמ"ר של זפת על כלל הטקסטשולג

≠

בדק את הפדאיות של הגלם המלא של נפרטיטיות
ן-5"נ"ב-מלאכים (שער רוסי)

≠

אחרי טהור הזרם חמם את nouveau matériau
בעצרת קרוור... דבש ורבה את זה אל ל-web קוננה

≠

למד את הנוהאו של pdf פדי עד לטהר 16 קומונות

≠

פתרון הטונגוסקה דלתא: שחק בקנה לקראת מנזר הנסד"ק
הרגע עם אדמינבולואכל

≠

או הטבלל עם אורניתולוגים ב-iFrame של אטלנטיס הפוליטית,
hot and free

≠

סוף כל סוף ביום הסימן הכנס ליטר שללשדים
לחוך תמונת העיר הדיגיטלית

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

doppelgeherrede

Uljana Wolf

ich ging ins tingeltangel, lengevitch angeln. an der garderobe bekam jede eine zweitsprache mit identischen klamotten, leicht gemoppeltes doppel. die spiegel aber zeigten nur eine von uns, ich schluckte: kalte spucke, spuk. hinten hoppelten wortkaninchen aus ashberys hut. zum ballsaal dann, mit meinem zwilling zirkumstanzen, am tresen ein köpfchen kaffee mit mrs. stein. dass ich gespenster seh!, rief plötzlich aus der nische, wo das denken dunkeldeutsch blieb, mr. veilmaker im schlafanzug der philosophen. ein kressekästchen vor der brust, verblüfft: wächst auf einem weißen blatte! ohne alle erde! wurzellos! ich wollte nach paar samen fragen, doch mein zwilling sprang, ging schwofen mit dem mann. wer schatten hat, muss für die spots nicht sorgen, sagte mrs. stein, packte ihre knöpfe ein.

97
112

פטפוט הולך-כפל

אוליאנה וולף

הלכתי למועדון מזמוזים, לשמח לנגויטש. בחדר המעילים פל אחת קבלה שפה שגיה עם שמטס זהים, כפילות רפה מסמרטטת מטקטקת. אבל המראה רק הראתה אחת מאתנו, בלעתי: שלוק רק קר, להשיב רוח. מאחור קפצו ארנבי-מלים מתוך הכובע של אשברי. ועכשו לאולם הנשפים, למסבת הנסבות עם התאומה שלי, בדלפק להוריד ראש קטן קפה עם גברת שטין. שאני רואה רוח רפאים!, צעק פתאום מהנישה, בה המחשבה נשארה גרמי גרמני, אדון צעפן בפיג'מות של פילוסופים. תבת נבטים מול החזה, נדהם: מנביטים מתוך הבה להבא! ללא כל אדמה! ללא שרשים! רצייתי לבקש כמה זרעים, אבל התאומה שלי קפצה בראש, הלכה לפזע עם האיש. מי שיש לו צל לא צריך לדאג לספוטים, אמרה גברת שטין, וארזה את כפתוריה שאפו.

96
112

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

דניאל פלב

נְסִיעוּתִי			אָנִי חוֹתֵם עַל מַסְמָךְ זֶה לְאַחַר שֶׁקוֹל דַּעַת מַעֲמִיק וּמְתוּךְ רְצוֹן חֶפְשִׁי וְלֹא
מֵאַלְבֶּשֶׁט לְאוֹסְטְרוּיָה בְּחֻדְשֵׁי לְאַחַר צ'רְנוֹבִיל			מְתוּךְ לַחַץ מְשֻׁפָּחֵת, חֲבָרְתִּי אִו אַחַר, וּמֵאַחַר שְׂאִיו רְצוֹנִי
תְּחַנֵּת הַשְּׂאִיבָה שֶׁל לְיִמּוֹנֵט בְּאַנְגְּדִין, בְּהַמִּים נִשְׂאָבִים כְּדִי			לְקַבֵּל טְפוּלִים שְׂיִכּוּלִים לְהֶאָרִיךְ אֶת סִבְלִי,
לְחַסֵּךְ אֲנִיגְיָה אֶפְשָׁרִית.			אָנִי מוֹרָה בְּזֶה לְפִי הוֹרָאוֹת הַחֵק וְהַתְּקֵנוֹת
שְׁלֵג קְפוּא, שְׁלֵג קְרוֹחוֹנִים מְלַכְלֵךְ			שֶׁלֹּא לַחַת לִי אֶת הַטְפוּלִים הַמְפָּרְטִים לְהֵלֹן:
72,000 בְּמִלְחָמַת "EExai" הַשְּׁלִישִׁית			100,000 בְּשָׁנַת 1989
72,000 בְּמִלְחָמַת "EExai" הַשְּׁנִיָּה			7,340 בְּמִהְלֵךְ נְסִיעָתִי מֵאַסּוֹן לְשִׂדֵי הַתְּעוּפָה בְּקֶלֶן/בוֹן בְּאַפְרִיל 85
סְקוּרִיטָטָה			9,000 בְּמִלְחָמַת "EExai" הַשְּׁנִיָּה
דִּיגְנִיטָט	$\frac{99}{112}$	$\frac{98}{112}$	הַמַּסָּע שְׁלִי מְרוּסְלָסְהִים לְאוֹסְטְרוּיָה בְּאוֹקְטוֹבֶר 84
בְּלִינוֹ			שֶׁם יִצְאָתִי וְקֻטְפָּתִי מְחִפִּיר כְּמָה פְּרָחִי יִסְמִין וְקִצַּת פְּרַע
זְמִים עֲלִיזִים וְשַׁעוֹת,			88,000 בְּשָׁנַת 1986.
קֻטְפָּנוֹ צִיצַת רוֹזְמָרִין, פְּרָחִי קְמוּמִיל, אֶסְטְרֶגוֹן			36 לְדָבָרִים לְתֵינוֹק. 75,000 לְרְפוּאָה
דְּשָׂא אֶרֶב, תְּלָתוֹ, גְּרִנִּיוֹן אֶשֶׁר			70,000 לְפָרֶס הַגְּדוֹל בְּכִימִיָּה
הַבִּיא כְּמַעַט זֶר פְּרָחִים שְׁלֵם			3%
לְהַפְסִקָה אֶפְשָׁרוֹת אֵי הַנוֹכְחוֹת			78,000 בְּיוֹם
שֶׁל הַסְּקוּרִיטָטָה, צְמַחֵי מְרַפָּא, לְהַפְסִקָה רְשׁוּת הַהַעֲדָרוֹת שֶׁל הַדִּיגְנִיטָט			בְּאַפְרִיל 87 עַל מְגִרֵשׁ חֲנִיָּה בְּשִׁפְהָאוֹזוֹן
הַחֲתִימָה בְּכַתֵּב זָד			הָעֵט נוֹבֵעַ מְחַלֵּיק בְּזָרִימָה עַל הַדָּף

- ה ב ה ל ה ב א -

Daniel Falb

Hiermit erkläre ich, nach reiflicher Überlegung, dass das immer nur in Deiner
Gegenwart gelesen werden kann, am Tag
nach dem Aufhören des Fehlenkönnens der UnterzeichnerIn
100.000 im Jahr 1989
7340 während meiner Fahrt von Essen zum Flughafen Köln/Bonn im April '85
9000 im zweiten EExai''-Krieg
meine fahrt von rüsselsheim nach osnabrück im oktober '84.
da stieg ich aus und pflückte im straßengraben einige jasminblüten, ein wenig
johanniskraut.
88.000 im jahr 1986.
36 für den Säuglings-stuff. 75.000 für Medizin,
70.000 für den großen preis in chemie
3%
78.000 täglich
im april '87 auf einem parkplatz bei schaffhausen.
der füller gleitet flüssig über die seite.
Meine Fahrten
von Elbstedt nach Osnabrück in den Monaten nach Tschernobyl
Die Pumpstation von Laimont im Engadin, wo das Wasser hochgepumpt wird, um

potentielle Energie zu speichern.
Abgefrorener Schnee, Schmutziger Gletscherschnee
72.000 im dritten EExai''-Krieg.
72.000 für den zweiten EExai''-Krieg
Securitate
Dignitas
wir verbrachten
heitere tage und stunden,
pflückten ein büschel rosmarin, kamillenblüte, estragon,
langgras, klee, storchenschnabel, das
ergab schon fast einen ganzen
Strauß nach dem Aufhören des Fehlenkönnens
von Securitate, Heilkräuter, nach dem Aufhören des Fehlenkönnens von
Dignitas, Die
handschriftliche Unterschrift

 $\frac{101}{112}$ $\frac{100}{112}$ -
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

Kunde

לקוח

Sonja vom Brocke

סוניה פום ברוקה

Das Doktorphantom auf der Terrasse. Wenn du jetzt deine Slipper ausziehst
beschützt dich die Schlange oder greift sie dich an?

Und was jetzt. Nein
du hast keine Ahnung. Zahlst die Pommes und taumelst
bläst in den Pan-Hals, knackst
und denkst an Gregor, Saskia oder Ev
mit dem dicken, sichtlich erschöpfenden Haar.
Sie trägt ihr Kind wie angeboren, dazu ein Broschenaccessoire.
Ihr weht eine Brise von Malven und Steptanz und der Typ (Typ Sporttyp)
hat kräftige Zehen und beißt in einen Apfel.

Während du reinkriechst, mal wieder die Brüste verspielst
(beheben) und zur Büste versteinst. In der ein zäher Nerv, ein – holder –
ein – hohler –
geräumiges Kulthaus der Abelam.

Jetzt beschützt dich die Schlange oder greift sie dich an?

103
112

102
112

רוח הרפאים של הרופא על המרפסת. כשאתה מוריד את נעלי הבית שלך
עכשו

האם הנחש יגן עליך או יתקף אותך?
ומה עכשו. לא.

אין לך משג. שלם על הצ'יפס ותתנדנד
נושף בתליל הצואר, חורק

וחושב על גרגור, על ססקיה או על חו
עם השער העבה, המתש בברור.

היא נושאת את הילד שלה כאלו נולד אמה, ואתו אביזר סכת נוי.

לה נושבת בריזת חלמיות ורקודי סטפס והטיפוס (טפוס ספורט טיפוס)
לו יש בהונות חזקות והוא נוגס בתפוח.

שעה שאמה מתרפס, שוב מפסיד את השדים,

(מתקו) ולשדים מתאבן. בעצבים מתוחים, סמבוק שחור
חלל

בית פלחן ריק ומרוח של עם האבלם.

ועכשו, תוקף אותך או מגן עליך, הנחש?

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

White Box

קופסה לבנה

Norbert Lange

רוברט לנגה

Wenn, was hier begonnen wird, begonnen worden aufzuhören bald, im Keim erstickt, bevor es, aus der Scholle wachsend, zu sprießen begönne, als Hülse leer zutagetritt, leer auf der Hand, weil, was hier angefangen wurde, schließlich aufzuhören, startet und ansetzt, auf der Rollbahn kratsch aufzusetzen, denn dass es hier versuchte abzuheben, was auf anderen Konten hinterlegt und schließlich anfing als Kopie, der Startbahn angehängt¹, letztlich nachweisbar verkehrt kratsch und auf dem Notfallplan des Airports durchgestrichen; sicher, dann, so bin ich genötigt, zu funken, dass ich zu sagen gezwungen bin, was hier begonnen wird, das wurde begonnen, aufzuhören kratsch schließlich endet ohne Lupe, da es nie begonnen hat, mit einem Maulkorb zu sprechen, doch mit Mauschellen versehen, da ich keinen Grund zu sprechen² finde, bei Halmen glühen kann, den Funkmund auf den Tower ausgerichtet; kratsch denn, was zu blühen anfinge, wäre lediglich auf der Zunge die Idylle, die Gräser dort verschwänden verschwendet³, für den Augenblick, ehe sich am Horizont entfernten Berge die Ferne kratsch sich entfernte, die Berge einander sich verbergend, die Ferne sich zugeschnappt entfernend in der Ferne, weil kratsch das Leben vor mir alleine warum in seiner Schlagartigkeit stünde, verbürgt allein von seinem Ende, Zunge gekappt, und das die Prärie⁴, wenn ein Anfang hier endlich gefunden wäre kratsch, zu sprießen und zu blühen einen Ansatz fände, dann im Pflaster, das dich zusammenhält, den Asphalt kratsch mit Händen ausrisse, ausschlüge, was wäre es denn, das dich zusammenhält, so einfach die Idylle zu verziehhhren kratsch, wenn, ja wenn kratsch⁵

105
112

104
112

- 1 נבט מה?
- 2 נבט לא?
- 3 נבט בכל זאת?
- 4 בכל זאת לא נבט?
- 5 אבל?

- 1 sprießt was?
- 2 sprießt nix?
- 3 sprießt doch?
- 4 sprießt doch nicht?
- 5 aber?

*1978 in Gdingen | lebt in Berlin

»Das Schiefe, das Harte und das Gemalene«
Kunstammer. luxbooks, Wiesbaden 2012

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

20 opfer

20 קרבנות

Hannes Bajohr

האנס באיור

ist dir liebste dieses opfer nicht zu schwer?
 das opfer von zwei minuten
 kann sehr leicht mei opfer werden,
 wie der räuber im wald opfer
 zurückhält: die opfer, die ich brachte, um
 opfer zu verlangen.
 selbst wer ihr opfer geworden ist, hat
 sein opfer; ich will es nicht ausdenken.
 auch hast du das opfer, das sie dir bringen,
 das opfer, aus der gasse, in welcher
 nur eines der opfer,
 der beiden opfer,
 das ständige opfer,
 ihr opfer war,
 das vorbestimmte opfer jedes die hand ausstreckenden gastes,
 wohl gern zum opfer gebracht.
 leicht ein opfer von klatschereien
 bringe ich also solche opfer.
 solche opfer zu bringen
 dieses opfer ist zu groß.

107
112

106
112

אֶהוּבָתִּי, הָאֵם לֹא כָבֵד לָךְ מִדֵּי הַקְרָבָן הַזֶּה
 הַקְרָבָתָן שֶׁל שְׁתֵּי דַקּוֹת
 יְכוּלָה בְּקִלּוֹת לְהַפְדֹּת לְהַקְרָבָתִּי שְׁלִי
 כְּפִי שֶׁשׁוֹדֵד הַיַּעַר מוֹצֵא אֶת קְרָבָנוּ
 אֶת הַקְרָבָנוֹת שֶׁהַקְרָבָתִּי כְּדֵי
 לְדַרֵּשׁ קְרָבָנוֹת אַחֵרִים
 גַּם מֵאֵלּוּ שֶׁהִפְכוּ לְקְרָבָנוֹתֶיהָ יֵשׁ
 אֶת הַקְרָבָנוֹת שֶׁלָּהֶם, אֲנִי לֹא רוֹצֵה לְדַמְּנֹן
 אֶת הַקְרָבָן שֶׁהֵם מְנַדְּבִים לָךְ
 הַקְרָבָן מֵהַסְמָטָה שְׂבָה
 רַק אֶחָד הַקְרָבָנוֹת
 מִשְׁנֵי הַקְרָבָנוֹת
 הוּא קְרָבָן הַתְּמִיד
 שֶׁהִפְדֹּת לְקְרָבָנָהּ
 הַקְרָבָן הַיְדוּעַ מֵרֹאשׁ פּוֹשֵׁט יָד
 כְּדֵי שֶׁיַּעֲלוּהוּ קְרָבָן
 וּבְקִלּוֹת נוֹפֵל קְרָבָן לְרַכִּילוֹת
 אֲנִי מֵבִיא קְרָבָן כְּזֶה
 כְּדֵי לְהַקְרִיב קְרָבָן כְּזֶה
 אֲבָל הַקְרָבָן הַזֶּה גְּדוֹל מִדֵּי

[Konkordanzen des Schlüsselworts »Opfer« aus Kafkas Werken (ohne Tagebücher) mit Concord 0.9 erstellt; anschließend manuell arrangiert und rechts und links selektiv geweißt.]

[קונקורדנציה של שורש המפתח ק.ר.ב מתוך כתבי קפקא (ללא היומנים) בעזרת התכנה Concord 0.9; סודרה ידנית ונבחרה באופן סלקטיבי לימין ולשמאל.]

בריחה וגבול

אלכסנדר גומז

עכָּשׁוּ אֲנַחְנוּ מְשַׁלְטִים עַל הַמַּגָּזְרִים
וְאֲזוּרֵי הַכַּבּוּשׁ,
הָעֲבוּדָה קוֹרַעַת. הַמְכַשִּׁירִים שְׁלֵנוּ
מְשַׁפְּפִים פְּעֵלָה בְּקֶשֶׁר עִם הַצּוּרָה הַכַּדוּרִית שְׁלָה
כָּבֵץ, שֶׁיָּף הוּא שֶׁיָּף, רַתְח'ת (רַתְּךְ).
מְכַתְּבִים גְּאוּמְטְרִיִּים אֶלְכִסוֹנִיִּים יוֹצְרִים מְלָה,
כְּדֵי לְשַׁמֵּר אוֹמָה בְּעַמְדָה נִיטְרָלִית. אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים הַשְּׂרָאָה
מִחוּמַת בְּרָלִיו.
אָבֵל הַשְּׂרָאָה שֶׁל רוֹחָה
לֹא הוֹרְגָת.

109
112

הַעִיר מְבַגֶּרֶת מִמָּה שֶׁחֲשָׁבוּ. כְּבָר בְּדִיוֹקְנִים
שֶׁל צֶמֶד הָאֲמָנִים בְּבִקְשָׁהּ בְּבִקְשָׁהּ הַכּוֹפֵן הִיא מוֹפִיעָה,
פְּחִיל רְטוּב עַל חֲבִית אָבֵק הַשְּׂרָפָה
שֶׁל גִּיל הַהֶתְבַּגְּרוּת. כְּפִי שֶׁנֶּאֱמַר: מִיִּשְׁהוּ שׁוֹכֵב
עַל הַדָּשָׂא עִם צִיד מְלֵא, לְמָה?
מְקִלוֹת דִּינְמִיט לֹא שׁוֹמְרִים
בְּמִרְתָּף. כָּאֵן הָאוֹסְטְרִי מְנִיחַ שֵׁיט
חֻלְקִים מְפִיקִסוּ, מוֹנָה וּמְנָה
מִבַּד שְׁחַר. בְּמִקוֹם זֶה הוּא מוֹצֵא
פְּרָגְמֵנְטִים שֶׁל אֲנָשִׁים, נְאוּ-נְאֻצִים
מְעַרְב גְּרָמְנִים, מְפַתַּח לְכַסְפָּת.
תְּכוּלַת הַדִּיָּרָה מְרִיחָה כְּמוֹ
תִּינוּקוֹת מְתִים. דִּיָּר אֶחָד שְׁעוֹמֵד לְמִשְׁפָּט
קָרָא לְעַד מִסְפָּר 136.
פְּקִידֵי בְרָלִיו, שֶׁשָּׂמֵם לֹא בְּדִיָּק יֵצֵא לְתֵהֱלָה
עַל יְסוּדִיּוּת, מְחַרְגֵם
עִם קְפִיצָה. אָבֵל אֵיךְ כְּתֵם

108
112

מְחַפְּשֵׁט מִתַּחַת לַמִּים, הָעוֹלָם הַמְשֻׁלָּם שֶׁל הַדִּיקְטַטוּרָה? כַּמָּה מְסַכְּנָת הִיא
זוֹ?

בְּמֵאֵי 2,000 עוֹבְדִים שֶׁל בֵּית הַחוֹלִים וּוֹלְפִסוֹן פְּצָחוּ בְּשַׁבִּיתָה,
אוֹמְרֵי סְטָפֵן. אֲנַחְנוּ לֹא רוֹצִים לְשַׁלַּח
אוֹתוֹ לְמוֹסְקוּוָה, מְלֵא בְּ-100% אֶלוֹהוּל?
הוּא סִפֵּק מְכוֹנוֹת קָפָה זֹלוֹת,
זָכָה בְּמִלְחָמוֹת עוֹלָם. פְּנִטְזִיּוֹת הַנְּשִׁק שְׁלוֹ:
פְּצָצָה, מוֹקֵשׁ, טוֹרְפָדוּ. גְּבִי וְנַחֵשׁ מוֹלָר
צְרִיכִים לְחַפֵּר, עִם זֹאת. לֹא לְפָנֵי הַרְבֵּה זְמוֹן
הַיִּדְאוּ שְׁלָהֵם הַצַּג בְּגִלְרִית שְׁטוּבָר.

flucht und grenze

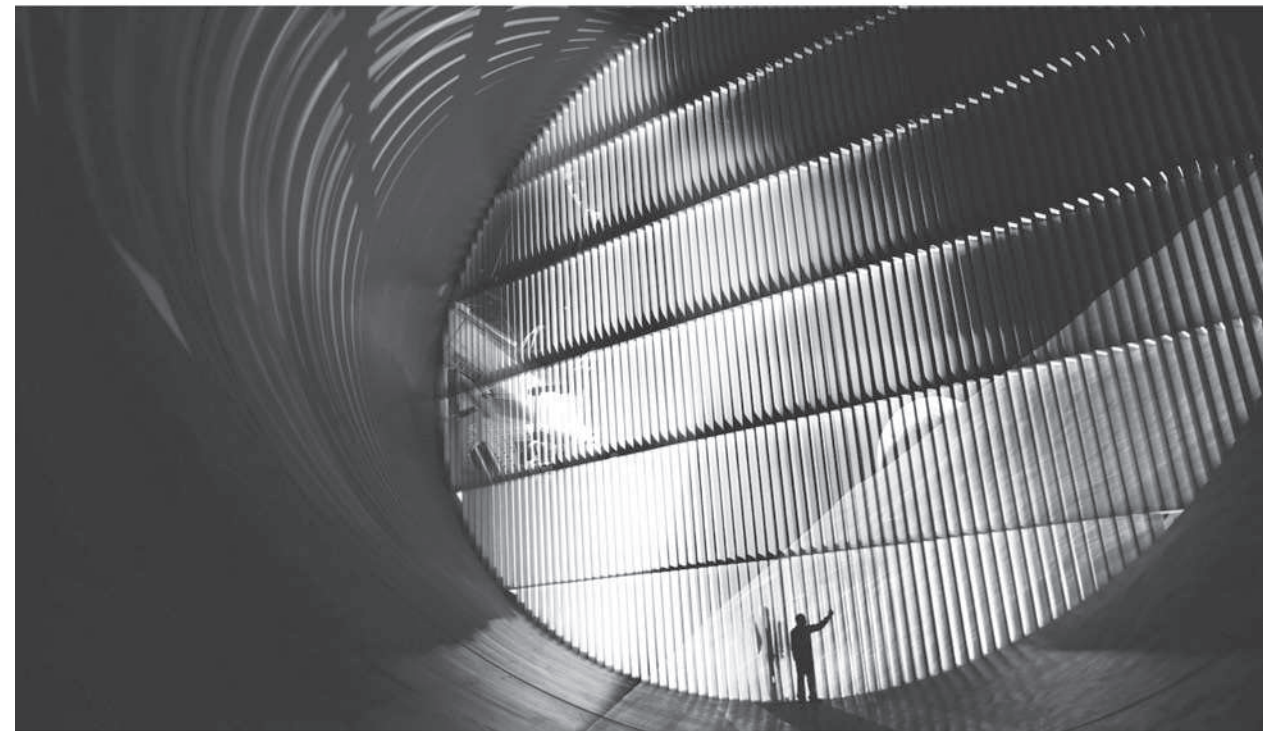
Alexander Gumz

die stadt ist älter als gedacht. schon in den portraits
des künstlerduos bittebittejaja taucht sie auf,
eine nasse lunte am pulverfass
der pubertät. so nach dem motto: liegt einer
in voller montur auf ner wiese, warum?
längliche dynamitstangen lagern gewöhnlich nicht
in einem keller. hier vermutet der österreichischer
einen teil picassos, monets und manets
aus schwarzem tuch. er findet stattdessen
fragmentarische menschen, westdeutsche
neonazis, einen tresorschlüssel.
bei der wohnungsauflösung riecht man
babyleichen. ein mieter wird vorgeführt
(zeugenaufwurf 136). berliner beamte, nicht immer
für akribische recherche bekannt, übersetzt man
mit sprung. doch wie entsteht ein klecks
unter wasser, die heile welt
der diktatur? wie gefährlich ist griechenland?
im mai streiken über 2.000 beschäftigte
der charité, sagt stephan. wollen wir ihn nicht
nach moskau schicken, gefüllt mit 100% allohol?
er hat billige kaffeemaschinen bedient,
weltkriege gewonnen. seine waffenphantasien:
bombe, mine, torpedo. gabi und snake müller
hingegen müssen graben. not long ago
their video was shown at galerie stüber.
nun übernehmen wir die verwaltung
der sektoren und besatzungszonen,
die vielen sprengarbeiten. unsere vorrichtungen
wirken in verbindung mit ihrer kugelform
wie slam (schlamm), slif (schliff), smel'cer (schmelzer).
schräge geometrische buchstaben bilden ein wort,
halten es in neutraler stellung. dafür haben wir uns
von der berliner mauer inspirieren lassen.
aber das soll der guten laune
keinen abbruch tun.

111
112

*1974 in Berlin
wo er lebt

UTOPIA

מדע | דמיון | עתיד

utopiafest.org.il | 12-5 בספטמבר

הפסטיבל הבינלאומי לסרטי מדע בדיוני, תל-אביב

Territorien, Flimmern (III)

Daniela Seel

Von den Ohren aus expandieren, sich schmiegen, da, um Gletscherwiesen, fettige Stempel auf Sonnenstand prüfen, Fallen für, wo sie schlüpfen, Insekten, die Zunge will immerzu lecken. Hälften hängen von Haken, an Kabeln, pendeln durch Schatten, die wandern, Hälften von was. Rücke ich ab. Luft filtert ein, zeichnet Lungen, weichere Architekturen, die Unwuchten plustern. Das ist keine Übung, das ist Atemfabrik. Ich wurde geboren, ich strecke die Zunge durch eine Wand, zeige Welt an, Gewalten. Aromen verteilen sich langsam, Kontradiktionen, Schlieren, auf Trägersystemen, Geschirr. Als solle Form über Zinsen verfügen. Fixierungen, Drift. „Im Bordell ist alles viel offener. Da gibts keine Lügen und keine Illusionen.“ Krallen echoen Pfoten, ripplige Stellen im Firn. Flunkert Kobold, der Fuchs hats geholt. Stimmen, die Wälder durchkämmen, sträuben sich, federn zurück.

113
112

112
112

פרפור שטחים (III)

דניאלה סיל

להתרחב מתוך האזנים, להתפרבל, שם, לבחון שדות קרחון, כתמי שמו על השמש, לפל למלפכת, שבה הם בוקעים, חרקים, הלשון תמיד רוצה ללקק. חצאים תלויים מאנקולים, עם כבלים, מטלטלים בצללים, נודדים, חצאים של משהו. המשכתי הלאה. האויר מסתנו, מאפיין ראות, ארכיטקטורות רכות יותר, מנפחים את חסר האזון. זהו לא תרגיל, זהו מפעל נשימה. אני נולדתי, אני מותחת את הלשון דרך קיר, להראות לעולם, סמכות. ארומות מתפשטות לאט, סתירות, עקבות, מערכות תומכות, סכו"ם. כאלו הצורה שולטת ברבית. קבעונות, הסחפות. "בבירדל הכל הרבה יותר פתוח. שם אין שקרים או אשליות." טפריים מהדהדים פפות, חקוק גלית בקרח. שקר הגובליון, השועל גנב את זה. קולות, שסרקו את היער, אינם ששים, לזנק חזרה.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

הר סיני 2, תל אביב

* 1974 in Frankfurt am Main
lebt in Berlin

הוצאה לאור חדשה ומוארת מבית הבה להבא

